

پنک نامہ

تالیف

شیخ فرید الدین عطار

بتحشیہ

مولانا قاضی ساجد حسین

صدر مدرس مدرسہ عالیہ، فتح پوری، دہلی

مکتبہ انبلیشی

کراچی - پاکستان

پنک نامہ

تألیف

شیخ فرید الدین عطار

بتحشیہ

مولانا قاضی سجاد حسین

صدر مدرس مدرسہ عالیہ، فتح پوری، دہلی

کتاب کا نام : بِنْدُ الْمَنَّةِ
مؤلف : شیخ فرید الدین عطار
تعداد صفحات : ۹۶
قیمت برائے قارئین : =/۲۸ روپے
سن اشاعت : ۱۴۳۱ھ / ۲۰۱۰ء
ناشر : مکتبۃ البشیری

چوہدری محمد علی چیریٹبل ٹرسٹ (رجسٹرڈ)

Z-3، اوور سیز بنگلوز، گلستان جوہر، کراچی۔ پاکستان

+92-21-34541739، +92-21-7740738 : فون نمبر

+92-21-34023113 : فیکس نمبر

www.ibnabbasaisha.edu.pk : ویب سائٹ

al-bushra@cyber.net.pk : ای میل

+92-321-2196170۔ کراچی۔ مکتبۃ البشیری، ملنے کا پتہ

+92-321-4399313۔ مکتبۃ الحرمین، اردو بازار، لاہور۔

+92-42-37124656, 37223210۔ المصباح، ۱۶، اردو بازار، لاہور۔

+92-51-5773341, 5557926۔ بک لینڈ، سٹی پلازہ کالج روڈ، راولپنڈی۔

+92-91-2567539۔ دار الإخلاص، نزد قصبہ خوانی بازار، پشاور۔

اور تمام مشہور کتب خانوں میں دستیاب ہے۔

فہرست

صفحہ	عنوان	صفحہ	عنوان
۳۰	در بیان آثار ابلہاں	۵	پیش لفظ
۳۱	در بیان عافیت	۸	در حمد باری تعالیٰ عز اسمہ
۳۲	در بیان عقل عاقلان	۱۰	در نعت سید المرسلین ﷺ
۳۳	در بیان رنگاری	۱۱	در فضیلت ائمہ دین مجتہدین
۳۴	در بیان فضیلت ذکر	۱۲	مناجات بہ جناب مجیب الدعوات
۳۶	در بیان عمل چار چیز	۱۳	در بیان مخالفت نفس امارہ
۳۶	در بیان خصلت ذمیمہ	۱۵	در بیان فوائد خاموشی
۳۷	در بیان سعادت و نصیحت	۱۶	در بیان عمل خالص
۳۸	در بیان علامت مدبراں	۱۷	در سیرت ملوک
۳۹	در بیان آنکہ چہار چیز از حقیر نباید شمرد	۱۷	در بیان حسن خلق
۴۰	در بیان مذمت خشم و غضب	۱۸	در بیان مہلکات
۴۱	در بیان بے ثباتی چہار چیز و پرہیز از اں	۱۹	در بیان اہل سعادت
۴۲	در بیان آنکہ چہار چیز از چہار چیز کمال می یابد	۲۰	در بیان سبب عافیت
۴۳	در بیان آنکہ بازگردانیدن آن محالست	۲۳	در بیان تواضع و صحبت درویشاں
۴۳	در بیان غنیمت دانستن عمر	۲۳	در بیان دلائل شقاوت
۴۴	در بیان خاموشی و سخاوت	۲۴	در بیان ریاضت
۴۴	در بیان چیزے کہ خواری آرد	۲۵	در بیان مجاہدات نفس
۴۵	در بیان آنچه آدمی را نکست آرد	۲۶	در بیان فقر
۴۵	در بیان صفت زمان و صبیان	۲۷	در بیان دریافتن حقیقت نفس امارہ
۴۶	در بیان عطائے حق	۲۹	در بیان ترک خورداری و خودستائی

صفحه	عنوان	صفحه	عنوان
۶۷	در بیان علامات فاسق	۴۶	در بیان آنکه عمر زیاده کند
۶۸	در بیان علامات شقی	۴۶	در بیان آنکه عمر را بکاهد
۶۸	در بیان علامات بخیل	۴۷	در بیان باعث زوال سلطنت
۶۹	در بیان قساوت قلب	۴۸	در بیان آنکه آبرو نریزد
۶۹	در بیان حاجت خواستن	۴۹	در بیان آنکه آبرو بیفزاند
۶۹	در بیان قناعت	۵۱	در بیان علامت نادان
۷۱	در بیان نتائج سخا	۵۱	در بیان صفت زندگانی
۷۲	در بیان کارهای شیطانی	۵۳	در بیان احترام از دشمنان
۷۳	در بیان علامات منافق	۵۴	در بیان آنکه خواری آورد
۷۳	در بیان علامات مثنی	۵۵	در بیان زندگانی خوش
۷۴	در بیان علامات اهل جنت	۵۶	در بیان آنکه اعتماد در انشاید
۷۵	در بیان آنکه در دنیا از آس خوش نباید بود	۵۶	در بیان نصیحت و خیر اندیشی
۷۶	در بیان نصح و نتائج دینی و دنیوی	۵۷	در بیان تسلیم
۷۹	در بیان فوائد صبر	۵۷	در بیان کرامات حق
۸۰	در بیان تجرید و تفرید	۵۸	در بیان فرو خوردن خشم
۸۲	در بیان کرامت الهی	۵۹	در بیان جهان فانی
۸۳	در بیان آنکه دوستی را نشاید	۵۹	در بیان معرفت الله
۸۳	در بیان غم خواری مردم	۶۰	در بیان مذمت دنیا
۸۵	در بیان صلہ رحم	۶۱	در بیان ورع
۸۵	در بیان فتوت	۶۲	در بیان تقوی
۸۶	در بیان فقر	۶۲	در بیان فوائد خدمت
۸۷	در بیان انتباه از غفلت	۶۳	در بیان صدقه
۸۹	خاتمه	۶۴	در بیان تعظیم مهمان
۹۱	صد پند لقمان حکیم بصاحب زاده ذوالاحترام	۶۶	در بیان علامات احمق

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

پیش لفظ

شیخ فرید الدین عطار بھی مشرق کے ان علما میں سے ہیں جن کا شہرہ مشرق سے گزر کر مغرب تک پہنچا، اور جن کے پند و نصائح سے مشرقی قوموں نے ہی نہیں بلکہ مغرب کے بسنے والوں نے بھی فائدہ حاصل کیا، شیخ کو حضرت حق نے ایسی جاوید زندگی عنایت فرمائی جو وقت گزرنے کے ساتھ ساتھ، اور زیادہ روشن ہوتی جاتی ہے ان کا تعارف دنیا میں محض ایک ادیب اور شاعر کی حیثیت سے ہی نہیں ہے بلکہ وہ علم تصوف اور علم اخلاق کے ایسے نامور استاد مانے گئے جن کے زریں اقوال پر آج تک دنیا سردھن رہی ہے اور ان شاء اللہ دھنتی رہے گی۔

فرید الدین لقب ہے، ابو حامد اور ابو طالب کنیت ہے، پورا نام محمد بن ابوبکر ابراہیم بن اسحاق ہے، چونکہ آبائی پیشہ عطاری تھا اس لیے عطار اور فرید تخلص کے طور پر لکھتے تھے۔ ۵۱۳ھ میں گدہ کن نامی قصبہ میں پیدا ہوئے جو نیشاپور کے علاقہ میں واقع ہے۔ ان کے والد ابوبکر ابراہیم چونکہ مشہور عطار تھے شیخ نے ابتدائی عمر میں اسی عطاری کی دکان پر کام کیا اسی دوران میں طب بھی پڑھی، اور بحیثیت ایک طبیب خدمتِ خلق کرنے لگے، فنِ طب شیخ نے کس سے حاصل کیا یہ کچھ زیادہ واضح نہیں ہے۔ بہر حال شیخ کا بہت بڑا مطب تھا، اور اس میں کئی سومریض یومیہ دیکھتے تھے۔ اپنے اس شغل کے دوران بھی شیخ تصوف اور تصانیف کی طرف متوجہ رہے، پھر شیخ کی زندگی میں ایک موڑ آیا اور اپنا سب کچھ خیرات کر کے شیخ سیاحی کے لیے نکل کھڑے ہوئے۔ اس کا اصل سبب کیا تھا؟

مؤرخین اور ناقدین صحیح تسلیم کریں نہ کریں لیکن شیخ جامی رحمۃ اللہ علیہ نے لکھا ہے۔

ایک روز شیخ عطار اپنی دکان کے کاروبار میں منہمک تھے، دکان کا مال سنبھال رہے تھے اور روپے کی اُلٹ پھیر میں مصروف تھے اچانک ایک فقیر آیا اور اس نے ”خدا کے نام پر کچھ دو“ کا نعرہ لگایا۔ شیخ اپنے کام میں منہمک تھے فقیر کی صدا پر کان نہ دھرا۔ اس فقیر نے گڑ کر کہا کہ دنیا میں اس قدر انہماک ہے تو آخر کیسے مرے گا۔ شیخ عطار نے غصہ میں جواب دیا جس طرح تو مرے گا۔ اس نے کہا میں اس طرح مروں گا، لیٹ کر کاسہ گدائی کو سر ہانے رکھا، کھلی اوڑھی اور إلا اللہ کا ایک نعرہ لگایا، دیکھا گیا کہ وہ فقیر جاں بحق ہو چکا ہے، اور اس دار فانی سے کوچ کر گیا ہے۔ شیخ عطار پر اس واقعہ کا گہرا اثر پڑا۔ فوراً ہی تمام دکان کو خیرات کر ڈالا اور تارک الدنیا ہو کر نکل پڑے۔

شیخ جامی نے عطار کو شیخ مجد الدین بغدادی خوازمی کے مریدوں میں شمار کیا ہے، اور شیخ مجد الدین شیخ نجم الدین کبریٰ کے مشہور خلیفہ ہیں۔

معلوم ہوتا ہے کہ شیخ نے ابتدائی سلوک شیخ قطب عالم حیدر سے حاصل کیا ہے، اور اسی دور میں ”حیدری نامہ“ تصنیف کیا ہے۔ شیخ جلال الدین رومی جن کو مولانا روم بھی کہا جاتا ہے اپنے بچپن میں شیخ عطار کی خدمت میں حاضر ہوئے ہیں اور اسی وقت شیخ عطار نے اپنا رسالہ ”اسرار نامہ“ ان کو دیا ہے۔

شیخ عطار کی ایک نمایاں خصوصیت یہ ہے کہ انہوں نے زندگی کے ہر دور میں تالیف و تصنیف کو اپنا شیوہ بنائے رکھا چنانچہ مشہور ہے کہ مثنویوں کے علاوہ شیخ نے تقریباً چالیس ہزار اشعار کہے ہیں اور شیخ کی جملہ تصانیف ۱۱۲ ہیں۔

اسرار نامہ، الہی نامہ، مصیبت نامہ، جواہر الذات، وصیت نامہ، بلبل نامہ، حیدر نامہ، شتر نامہ، مختار نامہ، شاہ نامہ، منطق الطیر، شیخ عطار کی مشہور کتابیں ہیں۔ بعض کتابیں شیخ کی

طرف اور بھی منسوب کی گئی ہیں لیکن اُن کے طرز بیان کی وجہ سے محققین کا خیال ہے کہ یہ کتابیں غلط طور پر شیخ عطار کی طرف منسوب کر دی گئی ہیں۔

شیخ عطار کی تاریخ وفات میں مختلف اقوال ملتے ہیں۔ شیخ جامی نے ۶۲۷ھ تحریر فرمایا ہے۔ مشہور ہے کہ چنگیزی فتنہ میں وہ ایک مغل کے ہاتھوں شہید ہوئے جب اس مغل کو ان کی بزرگی کا علم ہوا تو اپنی خطا پر نادم ہوا اور مسلمان ہو کر اُن ہی کی قبر پر مجاور بن گیا۔ شیخ عطار کا مقبرہ نیشاپور کے اطراف میں آج تک عوام و خواص کا مرجع بنا ہوا ہے۔

تصوف میں شیخ عطار کے مرتبہ کا اندازہ اسی سے لگایا جاسکتا ہے کہ مولانا رومی جیسا شخص اپنے آپ کو ان کا پیرو قرار دیتا ہے بعض صاحبان کا خیال ہے کہ شیخ عطار آخری عمر میں مذہب اہل سنت والجماعت چھوڑ کر اثنا عشری شیعہ بن گئے تھے اور اپنے خیال کی تائید میں کتاب ”مظہر العجائب“ کو پیش کرتے ہیں۔ اصحاب ذوق مظہر العجائب کتاب کو شیخ عطار کی تصنیف کسی طرح قرار دینے کو تیار نہیں۔ ہر وہ شخص جس نے شیخ عطار کی کتب کا مطالعہ کیا ہے بلا تامل کہہ سکتا ہے مظہر العجائب جیسی بے مزہ کتاب کبھی شیخ کی تصنیف نہیں ہو سکتی۔

وہ شیخ جس نے تمام عمر خلفائے راشدین کی مدح سرائی کی ہو اور چاروں خلفا کو برحق کہا ہو یہ تاریخ کا بہت بڑا ظلم ہوگا کہ کسی کتاب کے غلط انتساب سے اس کو اثنا عشری شیعہ قرار دیا جائے۔

سجاد حسین

۹/ رجب المرجب ۱۳۷۹ھ

در حمد باری تعالیٰ عزاسمہ

حمد بے حد مر خدائے پاک را
آنکہ در آدم دمید او روح را
آنکہ فرماں کردت قہرش باد را
آنکہ لطفت خویش را اظہار کرد
آں خدا وندے کہ ہنگامت سحر
سوئے او نصحتت کہ تیر انداختہ
آنکہ اعداک را بدریا در کشید
چوں عنایت قادر قیوم کرد
با سلیمان داد ملک و سروریت

آنکہ ایماں داد مشت خاک را
داد از طوفان نجات او نوحت را
تا سزائے کرد قوم عاد را
با خلیش نار را گلزار کرد
کرد قوم لوط را زیر و زبر
پشتہ کارش کفایت ساختہ
ناقہ را از سنگ خارا بر کشید
در کف داؤد آہن موم کرد
شد مطیع خاتمش دیو و پری

۱۔ بسم اللہ الرحمن الرحیم۔ حمد: تعریف، باری، اللہ، تعالیٰ: وہ بلند ہوا، عزاسمہ: اس کا نام باعزت ہوا، مر: خاص، مشت: خاک: یعنی انسان، حضرت آدم علیہ السلام کے پتلے کوٹھی سے بنایا گیا تھا۔

۲۔ نوح: حضرت نوح کی قوم پر نافرمانی کی وجہ سے طوفانی بارش کا عذاب آیا اور برباد ہو گئی، حضرت نوح بیچے۔
۳۔ فرماں کرد: حکم دیا، قہر: غضب، عاد: حضرت ہود علیہ السلام کی قوم عاد نافرمانی کی وجہ سے آندھی سے ہلاک ہوئی۔
۴۔ لطف: مہربانی، خلیش: حضرت ابراہیم علیہ السلام کو نمرود نے آگ میں جلا نا چاہا لیکن وہ انکے لیے گلزار بن گئی۔ گلزار: باغ،
۵۔ ہنگام: وقت، سحر: صبح، لوط: حضرت لوط علیہ السلام کی قوم اپنی بدکاری کی وجہ سے ہلاک ہوئی۔ زیر و زبر: تہ و بالا۔
۶۔ خصم: دشمن، پشتہ: چھتر، نمرود نے خدا کی طرف تیر چلائے ایک پتو نے اسکے دماغ میں گھس کر اس کو ہلاک کر دیا۔
۷۔ اعدا: عدو کی جمع، دشمن، فرعون کے غرق ہونے کی طرف اشارہ ہے، ناقہ: اونٹنی، سنگ خارا: ایک خاص قسم کا پتھر ہے، بر کشید: حضرت صالح علیہ السلام کی اونٹنی پتھر سے پیدا ہوئی تھی۔

۸۔ داؤد: حضرت داؤد علیہ السلام کے ہاتھ میں لوہا موم کی طرح نرم ہو جاتا تھا۔

۹۔ سروری: سرداری، خاتم: انگوٹھی، دیو: حضرت سلیمان علیہ السلام کی حکومت انسانوں کے علاوہ جنات پر بھی تھی۔

از تن صابر لے بکرمائے قوت داد
 آں یکے لے را ازہ بر سر می کشد
 اوست سلطان لے ہرچہ خواهد آں کند
 ہست سلطانی مسلم لے مر او را
 آں یکے را گنج ۵ و نعمت میدہد
 آں یکے را زر دوصد ہمایاں دہد
 آں یکے بر تخت لے با صد عز و ناز
 آں یکے پوشیدہ سنجاب لے و سمور
 آں یکے بر بستر ککجاب لے و نخ
 طرفۃ العین لے ۹ جہاں برہم زند
 آنکہ با مرغ لے ۱۰ ہوا ماہی دہد

۱ صابر: یعنی حضرت ایوب علیہ السلام، کرمائے: کرم کی جمع، کیزا: حوت: مچھلی۔

۲ یکے: یعنی حضرت زکریا علیہ السلام، ازہ: آرہ۔

۳ سلطان: بادشاہ، دم: سانس۔

۴ مسلم: مانی ہوئی، زہرہ: پتہ، طاقت، چون و چرا: یعنی ٹال منول۔

۵ گنج: خزانہ، زحمت: تکلیف۔

۶ تخت: یعنی شاہی، دہان: منہ۔

کے سنجاب: ایک جانور ہے جس کی کھال سے پوتین بناتے ہیں، سمور: یہ بھی ایک جانور ہے جس کی کھال سے پوتین بنائی جاتی ہے، برہنہ: ننگا۔

۷ ککجاب: بلارونے کا ریشمین کپڑا، نخ: دھاگا، گلیم، نخ: برف۔

۹ طرفۃ العین: پلک جھپکنے کا وقت، برہم زند: تباہ کر دے۔

۱۰ مرغ: پرند، ماہی: مچھلی۔

بے پدر لے فرزند پیدا او کند
مردہ صد سالہ را حے می کند
صانع لے کز طیں سلاطیں می کند
از زمین خشک رویاند گیاه لے
بچ کس در ملک او انباز لے
طفل را در مہد گویا او کند
ایں بجز حق دیگرے کے می کند
نجم را رجم شیاطیں می کند
آسماں را بے ستوں دارد نگاہ
قولی او را لحن نے آواز نے

درنعت لے سید المرسلین ﷺ

بعد ازیں گوئیم نعت مصطفیٰ
سید کونین کے ختم المرسلین
آنکہ آمد لے (۹) فلک معراج لے او
شد و جودش رحمتہ للعالمیں
آنکہ عالم یافت از نورش صفا
آخر آمد بود فخر الاولیں
انبیاء اولیا محتاج او
مسجد او شد ہمہ روئے زمیں

۱۔ پدر: باپ، طفل: بچہ، مہد: گہوارہ، گویا: حضرت عیسیٰ علیہ السلام ابلا باپ کے حضرت مریم کے پیٹ سے پیدا ہوئے اور پالنے ہی میں بولنے لگے۔

۲۔ حے: زندہ، کے: کون۔

۳۔ صانع: بنانے والا، طین: مٹی، سلاطین: سلطان کی جمع بادشاہ، نجم: ستارہ۔

۴۔ گیاه: گھاس، دارد نگاہ: حفاظت کرے۔ ۵۔ انباز: شریک، لحن: آواز کا طرز۔

۶۔ نعت: تعریف، سید: سردار، مصطفیٰ: آنحضور ﷺ کا نام، صفا: صفائی۔

۷۔ کونین: دونوں جہان، آخر آمد: آنحضور ﷺ تمام نبیوں اور رسولوں کے بعد تشریف لائے لیکن سب کو ان پر فخر ہے۔

۸۔ معراج: آنحضور ﷺ معراج میں سات آسمانوں اور عرش و کرسی تک تشریف لے گئے، انبیاء: نبی کی جمع، اولیاء:

دلی کی جمع۔

۹۔ مسجد او: پہلے نبی صرف عبادت خانوں میں نماز ادا کر سکتے تھے آنحضور ﷺ کو زمین کے ہر حصہ پر سجدہ کرنے کی

اجازت ملی۔

صد ہزاراں رحمتِ جاں آفریں بروے و بر آلِ پاک طاہرین
 آنکہ شد یارش ابوبکر و عمر از سر انگشتِ او شق شد قمر
 آں یکے او را رفیقِ غار بود واں دگر لشکرِ کشِ ابرار بود
 صاحبش بودند عثمان و علی بہر آں گشتند در عالم ولی
 آں یکے کانِ حیا و حلم بود واں دگر بابِ مدینہ علم بود
 آں رسولِ حق کہ خیر الناس بود عم کہ پاکش حمزہ و عباس بود
 ہر دم از ما صد درود و صد سلام بر رسول و آل و اصحابش تمام

در فضیلت ائمہ دین مجتہدین

آں امامانے کہ کردند اجتہاد رحمتِ حق بر روانِ جملہ باد
 بو حنیفہ بُد امام با صفا آں سراجِ امتانِ مصطفیٰ
 باد فضلِ حق قرینِ جان او شاد باد ارواحِ شاگردانِ او

۱۔ آل: اہل و عیال، طاہرین: اہل بیت کو اللہ نے کفر و شرک سے پاک فرمادیا۔

۲۔ قمر: آنحضرت ﷺ کی انگلی کے اشارہ سے چاند کے دو ٹکڑے ہو گئے تھے۔

۳۔ آں یکے: حضرت ابوبکر رضی اللہ عنہ ہجرت کے وقت آنحضرت ﷺ کے ساتھ غار ثور میں روپوش تھے، دگر: یعنی حضرت

عمر رضی اللہ عنہ، ابرار: نیک لوگ۔

۴۔ صاحب: ساتھی، ولی: یعنی خدا کے دوست۔

۵۔ کان حیا: یعنی حضرت عثمان رضی اللہ عنہ، باب: دروازہ، مدینہ: شہر۔

۶۔ عم: چچا۔

۷۔ ائمہ: امام کی جمع، مجتہد: وہ عالم جو دین کے اصول دیکھ کر جزئیات کا حکم بتائے۔ امامان: امام کی جمع، روان: روح۔

۸۔ بو حنیفہ: کنیت ہے، نام نعمان ابن ثابت رضی اللہ عنہ ہے۔ سراج: چراغ۔

۹۔ قرین: ساتھی، ارواح: روح کی جمع۔

صاحبش بو یوسف قاضیؑ شدہ و ز محمد ذوالمنن راضیؑ شدہ
شافعیؑ اور یس و مالک با زفر
احمد حنبلؑ کہ بود او مردِ حق
روح شاں در صدرِ جنت شاد باد
قصرؑ دین از علم شاں آباد باد

مناجاتؑ بہ جناب مجیب الدعوات

بادشاہا جرمِ ما را در گزار
تو نکو کاری و ما بد کردہ ایم
سالہا در بندِ عصیاں گشتہ ایم
دائمًا در فسق و عصیاں ماندہ ایم
روز و شب اندر معاصیؑ بودہ ایم
بے گنہ نگذشت بر ما ساعتیؑ
بر در آمد بندۂ بگریختہؑ
مغفرت وارد امید از لطف تو
ما گنہگاریم و تو آمرزگار
جرم بے اندازہ بے حد کردہ ایم
آخر از کردہ پشیاں گشتہ ایم
ہم قرینِ کُ نفس و شیطان ماندہ ایم
غافل از امر و نواہی بودہ ایم
با حضور دل نہ کردم طاعتی
آبروئے خود بعصیاں ریختہ
زانکہ خود فرمودۂ لاتقنطواؑ

۱۔ قاضی: بغداد کے قاضی القضاۃ تھے، ذوالمنن: احسانوں والا یعنی اللہ۔

۲۔ شافعی: لقب ہے، نام محمد بن ادریس ہے، زفر: امام ابوحنیفہ رضی اللہ عنہ کے شاگرد ہیں، زریب: زینت، فر: شوکت۔

۳۔ احمد حنبل: یعنی احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ۔ ۴۔ قصر: محل۔

۵۔ مناجات: دعا، مجیب الدعوات: دعاؤں کو قبول کرنیوالا، بادشاہا: الف نداء کا ہے۔ جرم: گناہ، آمرزگار: بخشنے والا۔

۶۔ بند: قید، عصیاں: گناہ۔ ۷۔ ہم قرین: ساتھی۔

۸۔ معاصی: معصیت کی جمع گناہ، امر: خدائی حکم، نواہی: جن سے خدا نے روکا۔

۹۔ ساعتی: گھڑی، طاعت: عبادت۔ ۱۰۔ بگریختہ: بھاگا ہوا۔ ۱۱۔ لاتقنطوا: مایوس نہ ہو۔

بحرہ الطافِ تو بے پایاں بود . نا امید از رحمتِ شیطان بود
 نفس و شیطان زد کریمائے راہ من رحمت باشد شفاعت خواه من
 چشم دارم سے از گنہ پاکم کنی پیش ازیں کاندہ لحدِ خاکم کنی
 اندر آں دم کز بدن جانم بری سے از جہاں با نورِ ایمانم بری

در بیان مخالفتِ نفسِ امارہ

عاقل آں باشد کہ او شاکر بود و انگہ بر نفس خود قادر بود
 ہر کہ خشم سے خود فرو خورد اے جواں باشد او از رستگارانِ جہاں
 آں بود ابلہ کے ترین مردماں کز پے نفس و ہوا باشد دواں
 و انگہ پندارد آں تاریک رای سے خواہد آمرزیدنش آخرِ خدای
 گرچہ درویشی سے بود سخت اے پسر ہم ز درویشی نباشد خوب تر
 ہر کہ او را نفس تو سن سے رام شد از خردمندانِ نیکو نام شد
 بر مرادِ نفس تالہ گردی اسیر صبر بگورین و قناعت پیشہ گیر

۱۔ بحر: سمند، الطاف: لطف کی جمع، مہربانی، بے پایاں: بے انتہا، نا امید: خدا کی رحمت سے مایوسی کفر ہے۔
 سے کریم: اے کریم۔

۲۔ چشم دارم: میں امیدوار ہوں، لحد: قبر، خاکم کنی: مجھے خاک بنائے۔

۳۔ جانم بری: یعنی مرتے وقت۔

۴۔ نفس امارہ: وہ نفس جو انسان کو برائی کرنے کی ترغیب دیتا ہے، شاکر: شکر گزار، قادر: قابو یافتہ۔

۵۔ خشم: غصہ، رستگار: چھٹکارا پانے والا۔ کے ابلہ: بیوقوف، ہوا: خواہشِ نفسانی۔

۶۔ تاریک رای: بیوقوف، آمرزیدن: بخشا۔ سے درویشی: فقیری۔

۷۔ تو سن: سرکش گھوڑا، رام شد: فرماں بردار ہوا، خردمند: عقل مند۔

۸۔ تالہ: کب تک، اسیر: قیدی، قناعت: تھوڑے پر گذر کرنا۔

در ریاضت^۱ نفس بدراگوش مال
 ہر کہ خوابد تا سلامت^۲ ماند او
 مردماں^۳ را سر بسر در خواب داں
 آنکہ رنجاند ترا^۴ عذرش پذیر
 حق^۵ ندارد دوست خلق آزار را
 از ستم ہر کو دلے را ریش^۶ کرد
 آنکہ در بند^۷ دل آزاری بود
 اے پسر قصد دل آزاری مکن
 خاطر کس را رنجماں^۸ اے پسر
 نام مردم جز بہ نیکوئی مبر^۹
 قوت^{۱۰} نیکی نداری بد مکن
 رو^{۱۱} زباں از غیبت مردم بہ بند
 ہر کہ از غیبت زبانش بستہ نیست

۱۔ ریاضت: عبادت میں محنت، گوش مال: کان مروڑ، وبال: مصیبت۔

۲۔ سلامت ماند: خدا کے عذاب سے بچنے، جمع: سب۔

۳۔ مردمان: یعنی دنیا کی زندگی خواب ہے، بیداری مرنے کے بعد حاصل ہوتی ہے۔

۴۔ رنجاند ترا: تجھے ستائے، مغفرت: بخشش۔ ۵۔ حق: اللہ، خلق آزار: مخلوق کو ستانے والا، خصلت: عادت۔

۶۔ ریش: زخمی، جراحت: زخم۔ ۷۔ بند: فکر، عقوبت: سزا، زاری: ذلیل۔

۸۔ رنجماں: رنجیدہ نہ کر۔

۹۔ مبر: یعنی بھلائی سے لوگوں کو یاد کر، معتبر: اللہ کے نزدیک اعتبار والا۔

۱۰۔ قوت: یعنی اگر نیکی کرنے کی طاقت نہیں ہے تو کم از کم لوگوں کے ساتھ برائی نہ کر۔

۱۱۔ رو: رفتن سے امر ہے یعنی اس طرح چلا چل، غیبت: پیٹ پیچھے برائی کرنا، بند، قید۔

۱۲۔ عقوبت: سزا، رستہ: چھوٹا ہوا۔

در بیان فوائد خاموشی

اے برادرِ گر تو ہستی حق طلب
 گر خبر داری زحیٰؑ لایموت
 اے پسرِ پند و نصیحت گوش کنؑ
 ہر کہ را گفتارؑ بسیارش بود
 عاقلان را پیشہ خاموشی بود
 خامشی از کذبؑ و غیبت واجب است
 اے برادر جز ثنائے ک حق مگو
 ہر کہ در بند عمارت می شود
 دل ز پر گفتنؑ بمیرد در بدن
 آنکہ سعیؑ اندر فصاحت میکند
 روئے زباں را در دہاں محبوس دار
 ہر کہ او بر عیب خود بینا شودؑ
 جز بہ فرمانؑ خدا مکشائی لب
 بر دہان خود بنہ مہر سکوت
 گر نجاتے بایت خاموش کن
 دل درون سینہ پیارش بود
 پیشہ جاہل فراموشیؑ بود
 ابلہ است آن کو بہ گفتن راغب است
 قول خود را از برائے دق مگو
 ہر کہ دارد جملہ غارت می شود
 گرچہ گفتارش بود دُرِّ عدن
 چہرہ دل را جراحت می کند
 وز خلایق خویش را مایوس دار
 روح اورا قوتے پیدا شود

۱۔ فرمان: حکم۔

۲۔ حی: زندہ، لایموت: جو نہ مرے گا یعنی اللہ، سکوت: خاموشی۔

۳۔ گوش کن: سن۔

۴۔ گفتار: گفتگو، دل: یعنی بیہودہ کو اس سے دل مردہ ہو جاتا ہے۔

۵۔ کذب: جھوٹ، ابلہ: بیوقوف، راغب: مائل۔

۶۔ ثنائے تعریف، دق: کوٹنا یعنی دوسروں کو ستانے کی بات نہ کر۔

۷۔ پر گفتن: بیہودہ بکنا، در: موتی، عدن: یمن کے ایک جزیرہ کا نام ہے وہاں کے موتی بہت مشہور ہیں۔

۸۔ سعی: کوشش، فصاحت: زبان درازی، جراحت: زخم۔

۹۔ رو: یعنی زندگی اس طرح گزار، دہاں: منہ، محبوس: قیدی، وز: یعنی لوگوں سے زیادہ سروکار نہ رکھ۔

۱۰۔ بینا شود: یعنی اس کو اپنے عیب نظر آنے لگتے ہیں۔

در بیان عملِ خالص

ہر کہ باشد اہل ایمان^۱ اے عزیز
 از حسد^۲ اول تو دل را پاک دار
 پاک دار از کذب و از غیبت^۳ زباں
 پاک گر داری عمل را از ریا^۴
 چون شکم را پاک داری از حرام^۵
 ہر کہ دارد این صفت^۶ باشد شریف
 ہر کہ باطن^۷ از حرامش پاک نیست
 چون نباشد پاک اعمال^۸ از ریا
 ہر کہ را اندر عمل اخلاص نیست
 ہر کہ کارش^۹ از برائے حق بود
 پاک دارد چار چیز از چار چیز
 خوشستن را بعد از ازاں مومن شمار
 تاکہ ایمانت نیفتد در زیاں
 شمع ایمان ترا باشد ضیا
 مرد ایمان دار باشی والسلام
 ورنہ دارد ایمان ضعیف
 روح او را رہ سو افلاک نیست
 ہست بے حاصل چون نقش بوریہ
 در جہاں از بندگانِ خاص نیست
 کار او پیوستہ با رونق بود

۱ اہل ایمان: ایمان دار، چار چیز: اس کا بیان اگلے شعر میں ہے۔

۲ حسد: دوسرے کی اچھی چیز پر یہ خواہش کہ اس کے پاس نہ رہے اور مجھے حاصل ہو جائے۔

۳ غیبت: پیٹ پیچھے برائی کرنا، زیاں: بربادی۔

۴ ریا: لوگ دیکھاوا، ضیا: روشنی۔

۵ حرام: ناجائز۔

۶ اِس صفت: یعنی چاروں باتیں، ضعیف: کمزور۔

۷ باطن: یعنی پیٹ، سو: جانب، افلاک: فلک کی جمع آسمان۔

۸ اعمال: یعنی عبادات، نقش بوریہ: بوریہ بچھانے سے زمین پر جو نقش بن جاتا ہے وہ بوریے کی طرح کار آمد نہیں ہے۔

۹ کارش: یعنی عبادت میں اگر اخلاص ہے۔

در سیرت ملوک

چار خصلت اے برادر در جہاں
پادشہ چوں برملائے خنداں بود
باز صحبت داشتن سے باہر فقیر
بازناں بسیار اگر خلوت کند
ہر کہ فر سے جہاں داری بود
عدل باید پادشاہاں را و داد
گر کند آہنگ کے ظلمے پادشاہ
بازناں شاہے کہ در خلوت نشست
چونکہ عادل باشد و میمون سے لقا
چوں کند سلطان کرم باشکری سے

پادشاہاں را ہی دارد زیاں
بگماں در بیبتش، نقصان بود
پادشاہاں را ہی سازد حقیر
خویشتن را شاہ بے ہیبت کند
میل او سوئے آزاری بود
تا زعدش عالے گردند شاد
سود نکند مر ورا گنج و سپاہ
دور نبودے گر رود ملکش زدست
باشد اندر مملکت شہ را بقا
بہر او بازند صد جاں سرسری

در بیان حسن خلق

چار چیز آمد بزرگی را دلیل
ہر کہ ایں دارد بود مرد جلیل

۱۔ سیرت: عادت، ملوک: ملک کی جمع بادشاہ، خصلت: عادت، زیاں: بربادی۔

۲۔ برملا: عام مجموعوں میں، ہیبت: زعرب، دبدبہ۔

۳۔ خلوت: تنہائی۔

۴۔ عدل: انصاف، داد: بخشش، شاد: خوش۔

۵۔ دور نبود: یعنی ملک ہاتھوں سے نکل جائے گا۔

۶۔ لشکری: سپاہی، بازند: یعنی جان کی بازی لگا دیں گے۔

۷۔ حسن خلق: خوش خلقی، دلیل: علامت، جلیل: بڑا۔

علم را اعزاز کردن^۱ بے حساب
 ہر کہ دارد دانش و عقل و تمیز
 دیگر آں باشد کہ جوید وصل^۲ دوست
 اے برادر گر خرد^۳ داری تمام
 ہر کہ باشد تلخ^۴ گوی و ترش روے
 ہر کہ از دشمن نباشد پر حذر
 در میانِ دوستان مسرور^۵ باش
 در جوار^۶ خود عدو را رہ مدہ
 با مجاہد باش دائم^۷ ہمنشین
 اے پسر تدبیر^۸ رہ را توشہ کن
 خلق را دادن جواب با صواب
 اہل علم و حلم^۹ را دارد عزیز
 زانکہ از دشمن حذر کردن نکوست
 نرم و شیریں گوئی با مردم کلام
 دوستان از دے بگردانند روے
 عاقبت^{۱۰} بیند از و رنج و ضرر
 گر خبر داری ز دشمن دور باش
 از برائے آنکہ دشمن دور بہ
 تا توانی روئے اعدا را مہ بین
 پس حدیث این وآں یک گوشہ کن

در بیان مہلکات^{۱۱}

چار چیز ست اے برادر با خطر
 قربت^{۱۲} سلطان و الفت بابدان
 تا توانی باش زمینہا پر حذر
 رغبت دنیا و صحبت با زناں

۱ اعزاز کردن: عزت کرنا، صواب: درست۔ ۲ وصل: ہمکنش۔ ۳ خرد: عقل، تمام: بکمال۔

۴ تلخ گو: سخت بات کہنے والا، ترش رو: بد مزاج۔ ۵ عاقبت: انجام، ضرر: نقصان۔

۶ جوار: پڑوس، عدو: دشمن، دور بہ: یعنی دشمن کا دور رہنا ہی بہتر ہے۔

۷ مسرور: خوش، دور باش: بچ۔

۸ دائم: ہمیشہ، اعداء: عدو کی جمع دشمن۔

۹ تدبیر: انجام سوچنا، توشہ کن: ساتھ رکھ، حدیث: بات، گوشہ کن: یعنی ہر کس و ناکس کی بات پر عمل نہ کر۔

۱۱ مہلکات: ہلاک کرنے والی چیزیں۔ خطر: خطرہ، پر حذر: خائف۔ ۱۲ قربت: نزدیکی، الفت: دوستی۔

قربِ سلطان آتش سوزاں ۱ بود
زہر دارد در دروں دنیا چوں مارے
می نماید خوب و زیباے در نظر
زہر این مارِ منقش ۲ قاتل ست
ہمچو طفلان منگرہ اندر سرخ و زرد
زال ۳ دنیا چوں عروس آراست ست
مقبل ۴ آں مردیکہ شدزین جفت طاق
لب بہ پیش شوی ۵ خنداں می کند

بابدان الفت ہلاک جاں بود
گرچہ بینی ظاہرش نقش و نگار
لیک از زہرش بود جاں را خطر
باشد از وے دور ہر کو عاقل ست
چوں زناں مغرورہ رنگ و بوگرد
در دوروزے شوے دیگر خواست ست
پشت بروے کرد و دادش سہ طلاق
پس ہلاک از زخم دندان می کند

در بیان اہل سعادت ۶

شد دلیل نیک بختی چار چیز
اصل ۷ پاک آمد دلیل نیک بخت
نیک بختاں را بود رائے صواب

ہر کہ این چارش بود باشد عزیز
نیست بد اصلے سزائے تاج و تخت
آنکہ بد رایست ۸ باشد در عذاب

۱ آتش سوزاں: جلا ڈالنے والی آگ، بدان: بدکار لوگ۔

۲ مار: سانپ، نقش و نگار: پھول بوٹے۔ سہ زیبا: حسین۔

۳ منقش: جس میں نقش و نگار ہوں، قاتل: مار ڈالنے والا، کو: کہ او۔

۴ منگرہ: مت دیکھ، مغرورہ: دھوکے میں مبتلا، گرد: مت ہو۔

۵ زال: بوڑھی، عروس: دلہن، شوے: دیگر: دوسرا شوہر۔

۶ مقبل: بابخت، جفت: جوڑا، طاق: بے جوڑ، پشت: یعنی دنیا سے منہ پھیرا،

۷ شوی: شوہر، دندان: دانت۔ ۸ سعادت: نیک بختی، عزیز: عزت والا۔

۹ اصل پاک: نسبی شرافت، دلیل: نشان، سزا: مناسب یعنی بد طبیعت تاج و تخت کے لائق نہیں ہے۔

۱۰ بدرای: غلط رائے رکھنے والا۔

ہر کہ ایمن^۱ از عذاب حق بود
عمر دنیا چند روزے پیش^۲ نیست
ترک^۳ لذاتِ جہاں باید گرفت
درپے لذاتِ نفسانی مباش
نہست حاصل رنجِ دنیا بُردنت
از تنت چوں جاں رواں^۴ خواہد شدن
مر ترا از دادنِ جاں چارہ نیست
رہزنت جز نفسک^۵ امارہ نیست

در بیان سبب عافیت^۶

عافیت را گر بخوای اے عزیز
ایمنی^۷ و نعمت اندر خاندان
چوں کہ بانعمت^۸ امانے باشدت
بادل^۹ فارغ چو باشی تندرست
برمیاور^{۱۰} تا توانی کام نفس
می تواند یافتن در چار چیز
تندرستی و فراغت بعد از ازاں
عافیت را زو نشانے باشدت
دیگر از دنیا نباید ہیج جست
تانیفتی اے پسر در دام نفس

۱۔ ایمن: مطمئن، کافر مطلق: پورا کافر۔

۲۔ پیش: زیادہ، پیش اندیش: آگے کی سوچنے والا۔

۳۔ ترک: چھوڑنا، صاحب دلاں: اولیاء اللہ۔

۴۔ عاقبت: انجام کار۔

۵۔ نفسک: ذلیل نفس۔

۶۔ عافیت: آرام۔

۷۔ ایمنی: اطمینان، فراغت: دنیا کے دھندوں سے چھکارا۔

۸۔ بانعمت: یعنی وہ دل جو فکروں سے خالی ہو، دیگر: یعنی ان چار چیزوں کے علاوہ۔

۹۔ بادل: برمیاور: کام نہ نکال، کام: مقصد، دام: جاں، نفس: یعنی نفسِ امارہ۔

زیر پا آور ہوئے لے نفس را
نفس و شیطان می برند از رہ لے ترا
نفس را سرکوب لے و دائم خوار دار
نفس بد را ہر کہ سیرش لے میکند
حلق خود ار دور دار از ہر مزہ
ز آب لے و نان تالب شکم را پر مساز
روز کے کم خور گرچہ صائم نیستی
اے کہ در خوابی ہمہ شب تا بہ روز لے
خواب و خور جز پیشہ انعام لے نیست
اے پسر بسیار خواهی خفت لے خیز
دل دریں دنیائے دون لے بستن خطاست
از چہ لے دل بندی بدنائے دنی

لے ہوا: خواہش، بدو: بہا، بہرہ: ہا: حقے۔

لے از رہ: یعنی سیدھے راستے سے، چہ: چاہ کا مخفف کنواں۔

لے سرکوب: سرکچل، خوار: ذلیل، مردار: حرام۔ لے سیر: پیٹ بھرا، دلیر: بہادر۔

لے بڑہ: گناہ۔ لے آب: پانی، نان: روٹی، لب: ہونٹ، آخور: ناند، تھان۔

لے روز: دن، صائم: روزہ دار، بہائم: چوپائے۔ لے تا بہ روز: دن نکلنے تک، پرفروز: روشن کر۔

لے انعام: نعم کی جمع، چوپایا، بہرہ: نصیب، انعام: یعنی خداوندی انعام سونے والوں کو حاصل نہیں ہوتا ہے۔

لے خواہی خفت: یعنی قبر میں، بے گفت: بدوں کہے، خیز: رات کو اٹھ کر عبادت کر۔

لے دنیائے دون: کمینی دنیا، برچینی: تو کنارہ کرے، روا: درست۔

لے از چہ: کس وجہ سے، دنی: کمینہ، جاوید: ہمیشہ۔

ظاہرِ خود را میارائے اے فقیر طالبِ اے ہر صورتِ زیبا مباح از ہوا سے بگذر خدارا بندہ شو خرقہٴ پشمینہ سے را بردوش کن ایکہ در بر سے میکنی پشمینہ را گرہمی خواہی نصیب سے از آخرت بے تکلف باش و آرائش کے مجو در برت گو کسوت سے نیکو مباح ہچو صوفی در لباسِ صوف باش مرد رہ سے را بوریا قایلین بود مرد رہ را بود دنیا سود سے نیست

۱۔ میارائے: یعنی زیادہ بناؤ سنگھار نہ کر، بدرمیر: روشن کرنے والا چاند۔

۲۔ طالب: طلب کرنے والا، اطلس: ایک ریشمین کپڑا ہے جس میں عموماً نقش و نگار نہیں ہوتے ہیں، دیبا: ایک ریشمین کپڑا ہے۔

۳۔ ہوا: خواہش نفسانی۔

۴۔ پشمینہ: مراد اُون کا موٹا لباس ہے جو صوفیا پہنتے تھے۔ ۵۔ در بر: بغل میں۔

۶۔ نصیب: حصہ، رو: یعنی یہ روش اختیار کر، بدرکن: نکال دے، فاخرت: قابلِ فخر۔

۷۔ آرائش: ٹیپ ٹاپ، ترک: چھوڑنا، مجو: مت ڈھونڈ۔

۸۔ کسوت: نیکو: عمدہ لباس، گو: اگرچہ، جامہ خوبت: یعنی جامہ خوب برائے تو۔

۹۔ درصفت ہائے: یعنی عفو در گذر جو خدائی صفتیں ہیں وہ اختیار کر۔

۱۰۔ مرد رہ: یعنی وہ لوگ جو راہ سلوک چلتے ہیں، خشتش: یعنی قبر کی اینٹ، بالیش: سر ہانا۔

۱۱۔ سود: فائدہ، نابود: نہ ہونا۔

در بیان تواضع^۱ و صحبت درویشاں

گر ترا عقل ست بارائش قرین
ہم نشینی جز بدرویشاں مکن
حب^۲ درویشاں کلید جنت است
پوشش^۳ درویش غیر از دلق نیست
مرد تانہد بفرق^۴ نفس پائے
مرد رہ^۵ در بند قصر و باغ نیست
گر عمارت کے را بری بر آسماں
گر چو رستم^۶ شوکت و زورت بود
اے پسر از آخرت غافل مباش
در بلیات^۷ جہاں صبار باش
باش درویش و بدرویشاں نشین
تا توانی غیبت^۸ ایشاں مکن
دشمن ایشاں سزائے لعنت است
در پے کام و ہوائے خلق نیست
رہ کجا یابد بدرگاہ خدائے
در دل او غیر درد و داغ نیست
عاقبت زیر زمیں گردی نہاں
جائے چوں بہرام در گورت بود
با متاع^۹ ایں جہاں خوشدل مباش
گاہ نعمت شاکر جبار باش

در بیان دلائل^{۱۰} شقاوت

چار چیز آثار^{۱۱} بد بختی^{۱۲} بود جاہلی و کاہلی سختی^{۱۳} بود

۱ تواضع: انکساری، قرین: ساتھی، دانش: سمجھ۔ ۲ غیبت: پیٹھ پیچھے برائی۔

۳ حب: محبت، کلید: کنجی، سزائے: سزاوار۔ ۴ پوشش: لباس، دلق: گدڑی، کام: مقصد، ہوا: خواہش۔

۵ فرق: مانگ مراد سر ہے۔ ۶ مردہ: خدائی راستہ پر چلنے والا، بند: فکر، قصر: محل، درد: یعنی محبت خداوندی کا۔

۷ عمارت: تعمیر، عاقبت: انجام کار۔ ۸ رستم: سیستان کا مشہور پہلوان ہے، گور: قبر۔

۹ متاع: سامان۔ ۱۰ بلیات: مصیبتیں، صبار: بہت زیادہ صبر کرنا، گاہ: وقت، شاکر: شکر کرنا، جبار: اللہ۔

۱۱ دلائل: دلیل کی جمع، علامت، شقاوت: بد بختی، آثار: اثر کی جمع، علامت، سختی: سخت مزاجی۔

بیکسی ۱ و ناکسی مر چار شد
آنکہ در بندۂ عبادت می شود
بر ہوائے ۲ خود قدم ہر کو نہاد
ہر کہ ۳ سازد در جہاں با خواب و خور
روگرداں ۴ از مراد و آرزوی
کامرانی ۵ سر بنا کامی کشد
امر و نہی حق چوداری اے ولید ۶
امر و نہی حق ز قرآن گوش دار ۷

در بیان ریاضت ۸

گرہمی خواہی کہ گردی سر بلند
ہر کہ بر بست او درِ راحت تمام
غیر حق را ہر کہ خواہد اے پسر
اے برادر ترکِ عز و جاہ ۹ کن
اے پسر بر خود درِ راحت بہ بند
باز شد بروے درِ دارالسلام ۱۰
کیست در عالم ۱۱ ازو گمراہ تر
خولیش را شائستہ درگاہ کن

۱۔ بے کسی: مجبوری، بخت: نصیب۔

۲۔ ہوا: خواہش نفسانی، نفسک: ذلیل نفس، جہاد: لڑائی۔

۳۔ ہر کہ: یعنی جو تمام عمر سونے اور کھانے میں گزار دے گا، آتش: یعنی جہنم۔

۴۔ روگرداں: منہ موڑ، آرزوی: متوجہ ہو۔

۵۔ کامرانی: فتح مندی، سر: انجام، مردرہ: یعنی طالبِ حق ناموری نہیں چاہتا۔

۶۔ ولید: لڑکا، دنبالہ: پچھاوا، پلید: ناپاک۔

۷۔ گوش دار: سن، شادی: خوشی۔

۸۔ ریاضت: محنت، در: دروازہ، راحت: آرام طلبی۔

۹۔ جاہ: مرتبہ، شائستہ: لائق۔

۱۰۔ دارالسلام: جنت۔

۱۱۔ عالم: مرتبہ، شائستہ: لائق۔

عز و جاہت سر بہ پستی می کشد
خوارے گردد ہر کہ باشد جاہ جوی
نفس در ترک ہواے۔ مسکین بود
چوں دلتے از یاد حق ایمن بود
ہر کہ اورا تکیہ ۵ بر صانع بود
اکتفا بر روزے ہر روزہ کن
مرے ترا بر تن پرستی می کشد
اے برادر قرب آں درگاہ جوی
گو شمال نفس نادان این بود
نفسک امارہ کے ساکن بود
در جہاں بالقمۃ قانع بود
گرداری از خدا در یوزہ ۶ کن

در بیان مجاہدات نفس

نفس نتوان کشت ۷ الا باسہ چیز
خنجر خاموشی و شمشیر ۹ جوع
ہر کہ را نبود مرتب این سلاح ۸
چونکہ ۱۰ دل بے یاد اللہت بود
اہل دنیا را چو زر ۱۱ سیم آیدش
چوں بگویم یادگیرش اے عزیز
نیزہ تنہائی و ترک ہجوع
نفس او ہرگز نیاید باصلاح
دیو ملعون یار و ہمراہت بود
لقمہائے چرب و شیریں آیدش

۱ مر: خاص، تن پرستی، راحت طلبی۔

۲ خوار: ذلیل، قرب: نزدیکی، درگاہ: یعنی دربار خداوندی۔

۳ ترک ہوا: خواہش نفسانی کو چھوڑنا، مسکین: عاجز، گوشمال: سزا۔

۴ دلت: دل تو، ایمن: مطمئن۔

۵ تکیہ: بھروسہ، صانع: بنانے والا، یعنی خدا، قانع: صابر۔

۶ در یوزہ: بھیک۔

۷ کشت: یعنی نفس کشی ان چیزوں سے ہو سکتی ہے۔

۹ شمشیر: تلوار، جوع: بھوک، ترک: چھوڑنا، ہجوع: نیند۔

۱۰ چونکہ: تھیار، صلاح: نیکی۔

۱۱ چونکہ: جب کہ، دیو: یعنی نفس۔

۱۲ زر: سونا، سیم: چاندی۔

ہر کہ او در بند سیم و زر بود
آنکہ بہرِ آخرت لے کارش بود
مالِ دنیا خاکساراں لے را دہند
ہست شیطان اے برادرِ دشمنت
مدبرے لے کو رو بدنیآ آورد
اے پسر با یادِ حق مشغول باش
در عقوبتِ عاقبت مضطر بود
از خدا تشریفِ بسیارش بود
آخرت پرہیزگاراں را دہند
غُلّ لے آتشِ خواہد اندر گردنت
بہرہ کے از عالمِ عقبی برد
وزِ خلاقِ دور بہجوں غول لے باش

در بیان فقر

فقرِ خود را پیش کس پیدا مکن
مر ترا کے آنکس کہ فردا جاں دہد
تا بکے لے چوں مور باشی دانہ کش
بر توکل لے گر بود فیروزیت
از خدا شاکر بود مردِ فقیر
محتِ امروز را فردا مکن
غمِ مخورِ آخر کہ آب و ناں دہد
گر تو مردی فاقہ را مردانہ کش
حق دہد مانند مرغاں روزیت
گر دہد قوتش لے لب نانِ فطیر

لے آخرت: یعنی آخرت کی راتیں، تشریف: اعزاز۔

لے مدبر: بد بخت، کو: کہ او، بہرہ: نصیب، عقبی: آخرت۔

لے فقر: مفلس، لیکن صوفی کی اصطلاح میں فقیر وہ ہوتا ہے جو اپنی احتیاج صرف اللہ کے سامنے رکھے، پیدا: ظاہر، فردا: کل آئندہ، یعنی کل کی ضرورت کے لیے آج پریشان نہ ہو۔

کے مر ترا: جو تجھے کل کو زندہ رکھے گا کھانے کو بھی دے گا۔

لے تا بکے: کب تک، مور: چیونٹی، چیونٹیاں آئندہ کے لیے ذخیرہ جمع کر لیتی ہیں، مردانہ: مردوں کی طرح،

لے توکل: بھروسہ یعنی ظاہری اسباب سے قطع نظر کر کے صرف خدا پر بھروسہ کرنا، فیروزی: کامیابی، مرغان: پرند، صبح کو گھونسلوں سے بھوکے نکلتے ہیں اور شام کو بغیر کسی محنت و مشقت کے پیٹ بھر کر لوٹتے ہیں۔

لے قوت: روزی، لب: کنارہ، نانِ فطیر: وہ روٹی جو خمیری نہ ہو۔

خُم مشولہ پیش تو انگر ہجو طاق
مردِ رہ را نام و ننگ سے از خلق نیست
ہر کہ را ذوقِ نکو نامی بود
گر ترا دل فارغ سے از زینت بود
روئے دل چوں از ہوا بر تافتی
تا نگردی جفت با اہل نفاق
نفرش از جامہائے دلق نیست
خاص سے شمارش کہ او عامی بود
کے ہوائے مرکب و زینت بود
بعد از اں می داں سے کہ حق را یافتی

در بیان دریافتن حقیقت نفس امارہ

چوں شتر مرغے شناس این نفس را
گر پرے گویش گوید اشترم
چوں گیاه زہرے رنگش دلکش ست
گر بطاعت سے خوانیش سستی کند
نفس را آں بہ کہ در زنداں سے کنی
کام سے نفس بد بر آوردن خطاست
نیست در مانش سے بجز جوع و عطش
نے کشد بار و نہ پرد بر ہوا
ور نہی بارش بگوید طائر م
لیک طعمش تلخ و بولیش ناخوش ست
لیک اندر معصیت چستی کند
ہرچہ فرماید خلاف آں کنی
زانکہ دشمن را پروردن خطاست
تا کہ سازی رام اندر طاقتش

۱۔ خُم مشولہ: نہ جھک، طاق: محراب، جفت: جوڑا، اہل نفاق: مومن کا کام صرف خدا کے سامنے جھکنا ہے۔

۲۔ ننگ: عار، خلق: مخلوق، دلق: گدڑی۔ سے خاص: یعنی اس کا مخصوص بندہ، عامی: عام آدمی۔

۳۔ فارغ: خالی، ہوا: خواہش، مرکب: سواری۔ سے می داں: سمجھ۔

۴۔ دریافتن: جاننا، شتر مرغ: ایک جانور ہے جس کی بالائی ساخت اونٹ کی سی ہے اور پر بھی ہیں لیکن ان سے وہ اڑ نہیں سکتا ہے، نے کشید بار: بوجھ نہیں کھینچتا ہے۔ کے پر: اڑ، شتر: اونٹ، نہی: نہادان کا امر ہے، طائر: پرند۔

۵۔ گیاه زہر: زہریلی گھاس۔ سے طاعت: فرماں برداری، معصیت: گناہ۔

۶۔ درداں: تیرنا، ہرچہ: یعنی اس کو قابو میں رکھ اور اس کی خواہش پور نہ کر۔

۷۔ کام: مقصد، دشمن: یعنی نفس امارہ۔ سے درماں: علاج، جوع: بھوک، عطش: پیاس، رام: فرمانبردار۔

چوں شتر در رہلہ در آئی و بار کش
بار ایزدے را بجاں باید کشید
ہر کہ گردن می کشدے زیں بارہا
چوں شتر مرغ آنکہ از بارش گریخت
ہر کہ بارش را تحمل ۵ می کند
کردہ بار امانت ۶ را قبول
روز اول کے خود فضولی کردہ
جنشے ۷ کن اے پسر غافل مباش
ہر کہ اندر طاعتش کسلاں ۹ بود
وقت طاعت تیز رو چوں بادے باش

۱۔ رہ: راہ خدا، در آئی: در زائند ہے، بار: بوجھ، در: دروازہ، جبار: کارساز یعنی اللہ۔

۲۔ ایزد: اللہ، ورنہ: یعنی کتے کی طرح ہانپنا پڑے گا۔

۳۔ گردن می کشد: سرکشی کرتا ہے، نفریں: نفرت، انبار: بوجھ۔

۴۔ گلستان حیات: زندگی کا باغ یعنی جنت، پر بریخت: عاجز رہا۔

۵۔ تحمل: برداشت کرنا، تحمل: خوبصورت ہونا۔

۶۔ امانت: یعنی انسان میں وہ استعداد ہے جس کی بنا پر اس کو مکلف بنایا گیا ہے اس شعر میں آیت انسا عرضنا الامانۃ کی طرف اشارہ ہے، اور دوسرے شعر میں انہ کان ظلوما جھولا کی طرف اشارہ ہے۔

۷۔ روز اول: ازل، فضولی: وہ شخص ہے جو بدون استحقاق کے کوئی معاملہ کرے امانت کے قبول کرنے کو فضولی سے تعبیر کیا ہے۔ جہولی: نادانی۔

۸۔ جنش: یعنی عبادت کر، ملی: ہاں قرآن پاک میں ہے کہ ازل میں اللہ نے رحوں سے پوچھا تھا کہ کیا میں تمہارا رب نہیں ہوں؟ تو سب نے جواب میں ”ہاں“ کہا تھا اسی کو عہد الست کہتے ہیں۔ تنبل: ست۔

۹۔ کسلاں: کابل، خذلان: رسوائی۔ ۱۰۔ باد: ہوا۔

راہ پر خوف ست و دزدان^۱ در کمیں
منزلت^۲ دورست و بارت بس گراں
ہر کہ در رہ از گراں باران^۳ بود
لاشہ^۴ داری سبک کن بارِ خویش
چہست بارت؟ جیفہ^۵ دنیائے دون

در بیان ترک خودرائی^۱ و خودستائی

سرچہ آرائی بدستار اے پسر
تاگیری ترک کے عز و مال و جاہ
نیست مردی خویش را آراستن
نیست برتن^۲ بہتر از تقویٰ لباس
ہر کہ او در بند^۳ آرائش بود
عاقبت جز نامرادی^۴ نبودش

تالوانی دل بدست آراے پسر
از ہمہ بر سر نیائی چوں کلاہ
قصد جان^۵ کرد آنکہ او آراست تن
در تکلف مرد را نبود اساس
در جہاں فرزند آسائش بود
بہرہ از عیش و شادی نبودش

۱۔ دزدان: دزد کی جمع چور، کمیس: چھپاؤ کی جگہ، رہبرے بر: یعنی کسی مرشد کا ہاتھ پکڑ۔

۲۔ منزل: یعنی معرفت خداوندی کی منزل، پس: پیچھے، ممان: مت رہ۔

۳۔ گراں بار: بوجھل، ہر دمش: یعنی ہر وقت روئے گا۔

۴۔ لاشہ: کزد و گدھا، سبک: ہلکا۔

۵۔ خودرائی: کسی کی نہ ماننا، خودستائی: خود اپنی تعریف کرنا، سر: یعنی خودرائی سے یہ بہتر ہے کہ کسی کا دل موہ لے،

دستار: عمامہ۔

۱۔ قصد جان کرد: یعنی اس نے اپنی روح کو مار ڈالا، تن: جسم۔

۲۔ برتن: جسم پر تقویٰ و پرہیزگاری، اساس: بنیاد۔ ۳۔ بند: فکر۔

۴۔ نامرادی: یعنی اللہ کے فضل سے محرومی۔

خود ستائی پیشہ شیطان بود
گفت شیطان من ز آدم بہترم
از تواضع ۱ خاک مردم می شود
رانده شد ابلیس ۲ از مستکبری
شد عزیز ۳ آدم چو استغفار کرد
دانه ۴ پست افتد زبر دستش کنند

در بیان آثار ابلہاں

چار چیز آمد نشانِ اہلی
عیب خود را بد ۱ نہ بیند در جہاں
تخم ۲ بخل اندر دل خود کاشتن
ہر کہ خلق از خلق ۳ او خوشنود نیست
ہر کہ او را پیشہ بد خوئی ۴ بود

۱۔ خود را کم زند: اپنے آپ کو کسی شمار میں نہ سمجھے۔

۲۔ ملعون: پھنکارا ہوا، لاجرم: لامحالہ۔

۳۔ از تواضع: یعنی انکساری کی وجہ سے مٹی انسان کے مرتبہ کو پہنچ جاتی ہے، نار: آگ۔

۴۔ ابلیس: شیطان، مستکبری: تکبر، مقبل: با بخت، مستغفری: توبہ کرنا۔

۵۔ عزیز: با عزت، استغفار: معافی چاہنا، استکبار: تکبر کرنا۔

۶۔ دانہ: یعنی مٹی میں ملتا ہے تو ابھرتا ہے خوشہ سرکشی کرتا ہے تو توڑا جاتا ہے۔

۷۔ آثار: اثر کی جمع، علامت، ابلہاں: ابلہ کی جمع، بیوقوف، آگہی: اطلاع۔

۸۔ بد: برا، کساں: یعنی دوسرے لوگ۔ ۹۔ تخم: بیج، سخاوت: بخشش۔

۱۰۔ خلق: اخلاق، معبود: خدا۔ ۱۱۔ بد خوئی: بد مزاجی۔

خوئے بدلے در تن بلائے جاں بود
مردم بد خو نہ از انساں بود
بخل شاخے از درختِ دوزخ است
واں بخیلکے از سگانِ مسلخ است
روئے جنت را کجا بیند بخیل
پشہ افتادہ زیر پائے پیل
باش از بخل بخیلیاں برکراں سے
تا نباشی از شمارِ ابلہاں

در بیان عاقبت سے

از بلا تارستہ گردی اے عزیز
باز باید داشتن دست از دو چیز
روئے تو دست از نفس و دنیا باز دار
تا بلاہا را نباشد با تو کار
گر بجز و آزلے گردی بتلا
با تو رو آرد زہر سو صد بلا
آنکہ نبود ہیچ نقدش در میاں کے
ہر کجا باشد بود اندر اماں
نفس و دنیا را رہا کن اے پسر
تا رہی از ہر بلاؤ ہر خطر
اے بسا کس کے کز برائے نفس زار
در بلا افتاد و گشت از غم نزار
از برائے نفس مرغ سے نامراد
آمد و در دام صیاد اوفتاد

۱۔ خوئے بدلے: بری عادت، از انسان: انسان تو وہی ہے جس نے اُس اور محبت کا مادہ ہو۔
۲۔ بخیلکے: ذلیل بخیل، مسلخ: بوچڑ خانہ، بوچڑ خانہ کا کتا ہر وقت گوشت کو دیکھتا ہے لیکن کھانہ نہیں سکتا اسی طرح بخیل کے پاس مال ہوتا ہے اور وہ اس سے فائدہ نہیں حاصل کرتا ہے۔

۳۔ کراں: کنارہ۔

۴۔ عاقبت: مصیبتوں سے چھٹکارا، رستہ: بچا ہوا، باز: یعنی دو باتوں سے بے تعلق رہ۔

۵۔ رو: یعنی اس طرح زندگی گزار کر نفس اور دنیا سے بے تعلق رہ۔

۶۔ آزلے: لالچ، رو آرد: متوجہ ہوگی، صد سو: کے میاں: جیبانی، اماں: حفاظت۔

۷۔ رہا کن: چھوڑ دے، رہی: تو چھٹکارا پائے، خطر: خطرہ۔

۸۔ بسا کس: بہت سے آدمی، زار: ذلیل، نزار: لاغر۔ ۹۔ مرغ: پرند، دام: جال، صیاد: شکاری۔

تا دلت آرام یابد اے پسر
از عذاب قہر حق ایمن ہے مباحش
در بلا یاری سے مخواه از ہیچ کس
ہر کرا سے رنجاندہ عذرش بخواہ
گر غنا سے خواہد کسے از ذوالمنن
در قناعت می توانش یافتن

در بیان عقل عاقلان

ہر کرا عقل ست و دانش ہے اے عزیز
کار خود با ناسزا کے نکند رہا
عقل داری میل سے بدکاری مکن
ہر کرا از حلم دل روشن بود
تاشوی پیش از ہمہ سے از روزگار
تا تو باشی در زمانہ دادگر سے
ہر کہ سے بر پند خود آمد استوار

۱۔ بود و نایود: ہونا نہ ہونا، شمر: شمار کر

۲۔ یاری، مدد، فریاد رس: فریاد کو پہنچنے والا۔

۳۔ کرا: کہ اور، عذرش: بخواہ، معافی مانگ لے، خصم: مخالف، عرصہ گاہ: یعنی میدان قیامت۔

۴۔ غنا: بے نیازی، ذوالمنن: احسانات والا یعنی اللہ، قناعت: تھوڑے پر صبر

۵۔ دانش: سمجھ۔

۶۔ میل: خواہش، سبکداری: ہلکا پن۔

۷۔ دادگر: انصاف کرنے والا، زیر دست: کمزور۔

۸۔ ہر کہ: یعنی جو نصیحت پر خود بھی عمل کرتا ہے دوسرے اس کی نصیحت پر کار بند ہوتے ہیں۔

۹۔ مطمئن، آزار: تکلیف۔

۱۰۔ ناسزا: نالائق، رہا: سپرد، مردی: شرافت۔

۱۱۔ از ہمہ: کا بیان از روزگار ہے۔

ہر کہ از گفتار خود باشد ملول ۱
 ہر چہ ۲ باشد در شریعت ناپسند
 قول او را دیگرے کند قبول
 دور باش از وے چو ہستی ہوشمند
 تا صواب ۳ کار بینی سر بسر
 بر مراد خود مکن کار اے پسر

در بیان رستگاری ۴

ہست بیشک رستگاری در سہ چیز
 ز اں یکے ترسیدن ست از ذوالجلال ۵
 با تو گویم یادگیری اے عزیز
 سوم آمد جستن قوت حلال
 رستگار است آنکہ ایں خصلت و راست
 دوست دارندت ہمہ خلق جہاں
 ورنہ کنی بیشک رود دینت زدست
 بیگماں از وے خدا بیزار شد ۶
 تا چہ خواہی کردن ایں مردار را
 اے پسر بامردگان ۷ صحبت مدار
 بعد از اں در گور ۸ حسرت بردہ گیر
 مال و زر بجمد بدست آوردہ گیر

۱ ملول: رنجیدہ۔ ۲ ہر چہ: یعنی شریعت جس بات کو پسند نہ کرے، دور باش: جدارہ۔

۳ تا صواب: دوسرا مصرع پہلے پڑھیے مطلب واضح ہے۔

۴ رستگاری: چھٹکارا، یادگیری: یاد رکھ۔

۵ ذوالجلال: اللہ، قوت: روزی۔

۶ اے پسر بامردگان: اے کساری۔

۷ بیزار شد: ناراض ہوا۔

۸ حسرت بردہ: یعنی کسی دنیا دار کے سامنے نہ جھک، ورنہ اگر۔

۹ صحبت مدار: تعریف نہ کر، مردار: یعنی دنیا کا مال و دولت۔

۱۰ مردگان: مردہ کی جمع، اغنیاء: غنی کی جمع مال دار۔

۱۱ گور: قبر، حسرت: یعنی مال و دولت کی حسرت قبر میں ساتھ جائے گی۔

در بیان فضیلت ذکر

باش دائم اے پسر در یاد حق
زندہ دار از ذکر صبح و شام را
یاد حق آمد غذا این روح را
یاد حق گر مونس ہے جانت بود
گر زمانے غافل از رحماں شوی
مومناں ذکر خدا بسیار گوی
ذکر را اخلاص کے می باید نخست
ذکر بر سہ وجہ ہے باشد بے خلاف
عام را نبود بجز ذکر زباں
ذکر خاص الخاص ہے ذکر سر بود

۱۔ ذکر: یاد خدا، دائم: ہمیشہ، داد: بخشش۔

۲۔ زندہ دار: وقت کی زندگی یہ ہے کہ اس میں خدا کا ذکر ہو، ایام: یوم کی جمع دن، زمانہ۔

۳۔ مجروح: زخمی۔ مونس: ساتھی، کے: کب، کاخ: محل، ایوان: محل۔

۴۔ رحمان: اللہ، اندراں: یعنی جب دل میں اللہ کی یاد نہیں ہوگی تو اس کو شیطان اپنا گھر بنا لیتا ہے۔

۵۔ مومناں: اے مومن، دو عالم: یعنی دنیا اور عقبی۔ کے: اخلاص: یعنی ذکر صرف خدا کے لیے کرے، نخست: پہلے۔

۶۔ سہ وجہ: تین طریقے، گزاف: بیکار بات۔

۷۔ عام: یعنی عام لوگ، ذکر زباں: زبان سے اللہ کا نام لینا، خاصاں: جو خدا کے مخصوص بندے ہیں، دل: یعنی ان کا

دل ذکر الہی میں مصروف رہتا ہے۔

۸۔ خاص الخاص: یعنی اللہ کے بہت ہی مخصوص بندے، سر: پوشیدہ مراد ذکر روح ہے جس میں ساتوں لطائف جاری

ہو جاتے ہیں، ذکر: ذکر کرنے والا، خاسر: ٹوٹے میں پڑا ہوا۔

ذکر بے تعظیم ۱ گفتن بدعت است
ہست مرے ہر عضو را ذکرے دگر
ذکر چشم ۲ از خوف حق بگر یستن
یاری ۳ ہر عاجز آمد ذکر دست
استماع ۴ قول رحمن ذکر گوش
اشتیاق حق بود ذکر دلت ۵
آنکہ از جہل ۶ ست دائم در گناہ
خواندن قرآن بود ذکر لسان ۷
شکر نعمتہائے حق می کن مدام ۸
حمد ۹ خالق بر زباں دار اے پسر
لب ۱۰ محبناں جز بذکر کردگار

۱ ذکر بے تعظیم: یعنی ذکر کرتے وقت خدا کی بڑائی کا دھیان رکھے، حرمت: عزت و احترام۔

۲ مر: خاص، اعضا: عضو کی جمع، بدن کا حصہ۔

۳ ذکر چشم: یعنی آنکھ کا ذکر یہ ہے کہ وہ اللہ کے ڈر سے روئے، آیات: آیت کی جمع کی نشانی، یعنی وہ چیزیں جو خدا کو یاد دلائیں۔

۴ یاری: مدد، خوشیاں: اپنے لوگ، زیارت: ملاقات۔

۵ استماع: سنا، گوش: کان، گوش: کوشش کر۔

۶ ذکر دلت: یعنی تیرے دل کا ذکر یہ ہے کہ اس میں اللہ کا شوق ہو، گوش: یعنی دل میں خدا کا شوق کوشش کرنے سے پیدا ہوتا ہے۔

۷ جہل: نادانی، دائم: ہمیشہ، حلاوت: مٹھاس۔ ۸ لسان: زبان، مفلسان: یعنی آخرت کی دولت سے محروم۔

۹ مدام: ہمیشہ۔ ۱۰ حمد: تعریف، خالق: پیدا کرنے والا، سر بسر: بالکل۔

۱۱ لب: ہونٹ، کردگار: اللہ، پاکان: گناہوں سے پاک بندے۔

در بیان عمل چار چیز

بر ہمہ کس نیک^۱ باشد چار چیز با تو گویم یادگیرش اے عزیز
 اول آں باشد کہ باشی دادگر^۲ ہم ز عقل خویش باشی با خبر
 با شکیبائی^۳ تقرب کردن ست حرمت مردم بجا آوردن ست

در بیان خصلت ذمیمہ

چار چیز دیگر اے نیکو سرشت ہست از جملہ خلاق نیک زشت
 زاں چہار اول حسد کیننی^۴ بود زاں گذشتے عجب و خود بینی بود
 خشم^۵ را دیگر فرو ناخوردست خصلت چارم بخیلی کردنت
 اے پسر کم گرد^۶ گرد این خصال از برائے آں کہ زشت اندایں فعال
 غل^۷ و غش بگذار چون زر پاک شو پیش از آنکہ خاک گردی خاک شو
 حرص^۸ بگذار و قناعت پیشہ کن آخر از مردن یکے اندیشہ کن
 با مجاں باش دائم^۹ ہمیشہ کن

۱ نیک: بھلا۔ ۲ دادگر: انصاف کرنے والا، بخشش کرنے والا۔

۳ شکیبائی: صبر، تقرب: یعنی بارگاہ خداوندی سے نزدیکی، حرمت: عزت۔

۴ خصلت: عادت، ذمیمہ: بری، سرشت: طبیعت، خلاق: عادتیں، نیک زشت: بہت بری۔

۵ حسد کیننی: کینہ پروری کے ساتھ حسد، عجب: تکبر۔ ۶ کم گرد: غصہ، فرو خوردن: نکل لینا، خصلت: عادت۔

۷ کم گرد: چکر نہ لگا، خصال: خصلت کی جمع عادت، زشت: برا، فعال: کام۔

۸ غل: کدورت، غش: ملاوٹ، خاک گردی: یعنی مرکر۔

۹ حرص: لالچ، پیشہ کن: عادت بنا، اندیشہ کن: سوچ۔ ۱۰ دائم: ہمیشہ، اعدا: عدو کی جمع دشمن۔

در بیان سعادت و نصیحت

بر سعادت چار چیز آمد دلیل
از سعادت ہر کرا باشد نشان^۱
ہر کرا باشد سعادت رہنمائے
ہر کرا بخت^۲ و سعادت گشت یار
گر تو خود نار^۳ ہوا را کُشتے
گر بود با دوستان تدبیر تو
از سر خود^۴ ہر کہ کارے میکند
دشمن خود را نباید زد تیر^۵
تا توانی جور^۶ نااہلاں بکش
چوں ترا آمد مقامے^۷ سازگار
در نصیحت آں کہ پذیرد^۸ سخن
خوی^۹ بد را نیک کردن مشکل ست

شرح این ہر چار بشنو اے خلیل
باشدش تدبیر ہا با دوستان
صبر دارد از جفائے^۱ ناسزائے
در جہاں باشد بدشمن سازگار
داں کہ از اہل سعادت گشتے
یار باشد دولت^۲ شکیں تو
بخت و دولت زو فرارے میکند
گر توانی کشت او را باشکر
گرہمی خواہی کہ یابی عیش خوش
بر نہ بندی رخت زانجا زینہار
با چنین کس پند خود ضائع مکن
جہد کردن بہر او بے حاصل ست

۱ نشان: علامت، تدبیر ہا: مصلحتیں۔

۲ بخت: نصیب، سازگار: موافق۔

۳ نار: آگ، ہوا: خواہش

۴ از سر خود: یعنی جو خود سری سے کام لیتا ہے۔

۵ تیر: کھاڑی کی وضع کا ایک ہتھیار ہوتا ہے، شکر: یعنی دشمن کو اگر احسان کر کے ختم کر سکتا ہے تو لڑ کر ختم کرنے کی

۶ جور: ظلم، عیش خوش: خوش عیشی۔

۷ مقام: جگہ، رخت: سامان، زینہار: ہرگز۔

۸ پذیرد: نہ قبول کرے، پند: نصیحت۔

۹ خوی: عادت، جہد: کوشش۔

بندہ^۱ را گر نیست درکار رضا کے تو اند باز گرداند قضا
 ہر کہ او استیزہ^۲ با سلطان کند کار خود را سر بسر ویراں کند
 ہر کہ او باغی شود از بادشاہ روز او چوں تیرہ شب^۳ گردد تباہ

در بیان علامت مدبراں

چار چیز آمد نشانِ مدبری^۴ یادگیرش گر تو روشن خاطری
 مدبری باشد بابلہ^۵ مشورت پس بجاہل دادن سیم و زرت
 ہر کہ پند^۶ دوستاں نکند قبول در حقیقت مدبراست آں بوالفضول
 ہر کہ از دنیا نگیرد عبرتے^۷ ہست ازاں مدبر جہاں را نفرتے
 مشورت^۸ ہر کس کہ با ابلہ کند دیو ملعونش سبک گمرہ کند
 آنکہ مال و زر دہد با جاہلاں آنچناں کس کے بود^۹ از مقبلاں
 زر^{۱۰} چو جاہل را ہی آید بکف میکند اسراف و می سازد تلف
 نشود از دوست مدبر پند را از جہالت^{۱۱} بکسلد پیوند را
 عبرتے^{۱۲} گیر از زمانہ اے جواں تا نباشی از شمار مدبراں

۱۔ بندہ: یعنی قضائے خداوندی نہیں مل سکتی، لہذا اس پر خوشنودی کا اظہار ضروری ہے۔ ۲۔ استیزہ: لڑائی۔

۳۔ تیرہ شب: تاریک رات۔ ۴۔ مدبراں: مدبر کی جمع بد بخت، مدبری: بد بختی، خاطر: طبیعت، خیال۔

۵۔ ابلہ: بیوقوف، جاہل، نادان، زرت: یعنی اپنا سونا۔ ۶۔ پند: نصیحت، بوالفضول: بیہودہ۔

۷۔ عبرت، دوسروں کو دیکھ کر نصیحت حاصل کرنا۔ ۸۔ مشورت: مشورہ، دیو: یعنی شیطان، سبک: جلد۔

۹۔ کے بود: کب ہو، مقبلاں: قبل کی جمع نیک بخت۔

۱۰۔ زر: یعنی مال دولت، بکف: ہاتھ میں، اسراف: فضول خرچی، تلف: تباہ۔

۱۱۔ از جہالت: نصیحت سے ناراض ہو کر تعلق منقطع کر لیتا ہے، پیوند: تعلق۔

۱۲۔ عبرتے: یعنی دوسروں کے احوال سے نصیحت حاصل کرو۔

ہر کرا از عقل آگاہی ۱ بود نزد او ادبار گمراہی بود

در بیان آنکہ چہار چیز از حقیر نباید شمرد

چار چیز آمد بزرگ و معتبر ۱
 می نماید تُرد لیکن در نظر
 زان یکے خصم ۲ ست و دیگر آتش ست
 باز بیماری کزو دل ناخوش ست
 چاری ۳ دأنش کہ آراید ترا
 ایں ہمہ تا تُرد نماید ترا
 ہر کہ در چشمش عدو ۴ باشد حقیر
 از بلائے او کند روزے نفیر
 ذرّہ آتش ۵ چو شد افروختہ
 بنی از وے عالمے را سوختہ
 علم اگر اندک ۶ بود خوارش مدار
 زانکہ دارد علم قدر بے شمار
 رنج ۷ اندک را بکن غم خواری
 ورنہ بنی عجز در بے چاری
 درد ۸ سر را گر نجوید کس علاج
 خوف آں باشد کہ بر گردد مزاج
 باش از قول مخالف پر حذر ۹
 پیش از اں کز پا در آئی اے پسر

۱ آگاہی: واقفیت، ادبار: پشت پھیرنا، قطع تعلق کرنا۔

۲ معتبر: یعنی قابل قدر، تُرد: حقیر، در نظر: یعنی بظاہر۔

۳ خصم: دشمن، ناخوش: رنجیدہ۔

۴ چاری: یعنی چوتی چیز جو بظاہر چھوٹی ہے مگر اس کو بڑا سمجھنا چاہیے، تا: ہرگز۔

۵ عدو: دشمن۔ نفیر: کوچ یعنی دشمن کو اگر حقیر سمجھے گا تو ایک نہ ایک دن اس کی وجہ سے گھر سے بے گھر ہونا پڑے گا۔

۶ ذرّہ آتش: یعنی ایک چنگاری عالم کو جلا ڈالتی ہے۔

۷ اندک: تھوڑا، خوار: ذلیل، قدر: مرتبہ۔

۸ رنج: مرض، غم خواری: یعنی علاج، بے چاری: لاعلاج ہونا۔

۹ درد: یعنی دردِ دوسرے کا علاج نہ کیا جائے تو انسان پاگل ہو سکتا ہے۔

۱۰ پر حذر: محتاط، از پا در آئی: تو اوندھا ہو۔

آتش اندک تو اس کُشتن بآب ۱ وائے آل ساعت کہ گیرد التهاب

در بیان مذمت خشم و غضب

اے پسر بہر کس کہ دارد چار چیز عاقبت رسوائی آید از لجاج ۲
 چار دیگر ہم شود موجود نیز خشم را نکند پشیمانی علاج ۳
 بے گماں از کبر ۴ خیزد دشمنی حاصل آید خواری از کاهل تنی ۵
 چون لجوجی ۶ در میاں پیدا شود بنده از شومی او رسوا شود ۷
 خشم خود ۸ را چونکہ راند جاہلے جز پشیمانیش نبود حاصلے ۹
 ہر کہ گشت از کبر ۱۰ بالا گردنش دوستاں گردند آخر دشمنش ۱۱
 کاہلی را ہر کہ سازد پیشہ ۱۲ آید از خواری پپایش تیشہ ۱۳
 خشم خود را گر فرو نخورد ۱۴ عاقبت بیند پشیمانی بسے ۱۵
 ہر کہ او افتادہ ۱۶ تن پرورست نیست آدم کمتر از گاؤ و خرست ۱۷

۱ آب: پانی، وائے: ہائے، ساعت: وقت، التهاب: لپنے مارنا۔

۲ مذمت: برائی، خشم: غصہ، اے پسر: یعنی آئندہ بیان کی جانے والی چار چیزیں چار چیزوں سے پیدا ہوتی ہیں۔

۳ لجاج: چمٹنا، پشیمانی: شرمندگی۔

۴ کبر: تکبر، خواری: ذلت، کاهل تن: ست بدن۔

۵ لجوجی: چمٹالوپن، شومی: بدبختی۔

۶ خشم خود: یعنی جب کوئی جاہل غصہ کرتا ہے۔

۷ کبر: تکبر، بالا گردن: یعنی اکڑکی وجہ سے سر اونچا کرتا ہے۔

۸ پیشہ: یعنی عادت، تیشہ: بسولہ۔

۹ فرو خوردن: نکل لینا، بسے: بہت۔

۱۰ افتادہ: یعنی سستی سے پڑا ہوا، تن پرور: آرام طلب، گاؤ: گائے، نیل: خر، گدھا۔

در بیان بے ثباتی^۱ چہار چیز و پرہیز ازاں

چار چیز اے خواجہ کم دارد بقا
 جو بے سلطان را بقا کمتر بود
 دیگر آں مہرے^۲ کہ باشد از زناں
 با رعیت^۳ چون کند سلطان ستم
 گر ترا از دوستان آید عتاب^۴
 گرچہ باشد زن^۵ زمانے مہریاں
 چون بنا جنسان نشیند آدمی
 زاغ^۶ چون فارغ ز بوئے گل بود
 صحبت نا جنس جاں کا ہی^۷ بود
 چون ترا نا جنس آید در نظر
 گوش دار اے مومن نیکو لقا
 پس عتاب صدقا کمتر بود
 بے بقا چون صحبت نا جنس داں
 مر ورا باشد بقا در ملک کم
 کم بقا باشد چو خط بر روئے آب
 چون کم آید بہرہ بکشاید زبان
 کمترک^۸ بیند از ایثاں ہمدی
 نفرتش از صحبت بلبل بود
 جملہ را زیں حال آگاہی بود
 اے پسر چون بادے ازو در گذر

۱ بے ثباتی: ناپائیداری، خواجہ: صاحب، بقا: ٹھیراؤ، گوش دار: یاد رکھ، نیکو لقا: جو دیکھنے میں بھلا معلوم ہو۔

۲ جو: ظلم، سلطان: بادشاہ، عتاب: ناراضی، صدقا: صدیق کی جمع دوست۔

۳ مہر: محبت، صحبت: ساتھ، نا جنس: بے میل۔

۴ رعیت: رعایا، ستم: مرورا: یعنی خاص اُس کے لیے۔

۵ عتاب: ناراضی، خط: پانی کی لکیر۔

۶ زن: عورت، بہرہ: یعنی گھر کے خرچ کا حصہ، بکشاید: یعنی لڑے گی۔

۷ کمترک: بہت تھوڑی، ہمدی: ساتھ۔

۸ زاغ: کوا، نفرتش: یعنی بلبل کا ساتھ چھوڑ دے گا۔

۹ جاں کا ہی: روح کا گھٹاؤ۔

۱۰ چوں باد: یعنی ہوا کی طرح گذر جا۔

در بیان آنکہ چہار چیز از چہار چیز کمال می یابد

چار چیز از چار دیگر شد تمام ۱
دانش ۲ مرد از خرد گیرد کمال
دینت از پرہیز ۳ کامل می شود
ہست دانش را کمالات از خرد
شکر نعمت را کمالے میدہد
شکر ناکردن ۴ زوال نعمت است
علم ۵ را بے عقل نتواں کار بست
بے خرد ۶ دانش و بال است اے پسر
ہر کہ علمے دارد و نبود بر آں ۷

چون شنیدی یاد میدار اے غلام
از عمل دینت ہی یابد جمال
نعمت از شکر شامل می شود
بے عمل را اہل دیں کس نشمرد
غافلاں را گوشمالے ۸ میدہد
بہرہ شاکر کمال نعمت است
پیش بے عقلاں نمی باید نشست
علم مرغ و عقل بال است اے پسر
از طریق عقل باشد بر کراں

۱۔ تمام: کمال، غلام: لڑکا۔

۲۔ دانش: سمجھ، خرد: عقل، از عمل: یعنی دین عمل سے خوبصورت بنتا ہے۔

۳۔ پرہیز: تقویٰ یعنی بری باتوں سے بچاؤ، نعمت: یعنی اللہ کا شکر کرنے سے نعمتوں میں اضافہ ہوتا ہے۔

۴۔ گوشمال: کان ایٹھنا بمعنی سزا۔

۵۔ شکر ناکردن: یعنی اللہ کی نعمت کی ناشکری اس کے زوال کا سبب ہے، بہرہ: نصیب۔

۶۔ علم: یعنی بے عقل علم سے کام نہیں لے سکتا ہے، پیش: یعنی بے عقل سے علم حاصل نہ کرنا چاہیے مشہور ہے کہ ایک من علم کے لیے دس من عقل درکار ہے۔

۷۔ بے خرد: یعنی بیوقوف کا علم تباہ کن ہے، علم مرغ: یعنی علم میں پرواز عقل سے حاصل ہوتی ہے۔

۸۔ نبود بر آں: یعنی عمل نہ ہو، کراں: کنارہ۔

در بیان آنکہ بازگردانیدن آل محالست

چار چیز ست آنکہ بعد از رفتنش از محالات ست باز آوردنش
چوں حدیث سے رفت ناگہ بر زباں یا کہ تیرے جست پیروں از کماں
باز چوں آرد حدیث گفتہ سے را کس نہ گرداند قضائے رفتہ را
باز کے گردد چو تیر انداختی ہم چنین سے عمرت کہ ضائع ساختی
ہر کہ بے اندیشہ سے گفتارش بود پس ندامتہائے بسیارش بود
تا نہ گفتی سے می توانی گفتنش چوں بہ گفتی کی تو اس نہفتنش

در بیان غنیمت دانستن عمر

عمر را می داں غنیمت ہر نفس چوں رود دیگر نباید باز پس
ہیچ کس از خود قضا سے را رد نہ کرد ہر کہ راضی از قضا شد بد نہ کرد
ہر کہ می خواهد کہ باشد در اماں سے مہر می باید نہادن بر دہاں
می سے سزد گر عمر را داری عزیز چوں رود پیشش نحوای دید نیز

۱۔ بازگردانیدن: واپس لوٹانا۔

۲۔ حدیث: بات، ناگہ: اچانک، از کماں: جب تیر کمان سے نکل جائے۔

۳۔ حدیث گفتہ: کہی ہوئی بات، کس نہ گرداند: خدا کے فیصلہ کو کوئی نہیں لوٹا سکتا۔

۴۔ ہم چنین: جو عمر ضائع ہوگئی وہ بھی واپس نہیں آسکتی ہے۔

۵۔ بے اندیشہ: بے سوچے سمجھے، ندامت: شرمندگی۔

۶۔ تا نہ گفتی: یعنی نہ کہی ہوئی بات تو کہی جاسکتی ہے، نہفتن: چھپانا۔

۷۔ عمر: زندگی، نفس: سانس، دیگر: پھر، باز پس: واپس۔ ۸۔ قضا: یعنی خدائی فیصلہ، رد: لوٹانا، بد نہ کرد: اچھا کیا۔

۹۔ اماں: حفاظت، مہر: یعنی زبان پر خاموشی کی مہر لگالے۔ ۱۰۔ می سزد: مناسب ہے، عزیز: پیارا، نیز: پھر۔

در بیان خاموشی و سخاوت

حاصل آید^۱ چار چیز از چار چیز
خامشی را ہر کہ سازد پیشہ^۲
گر سلامت بایست خاموش باش
از سخاوت^۳ مرد یابد سروری
ہر کہ او شد ساکت و خاموش کرد
گر ہی خواهی کہ باشی در اماں
ہر کرا عادت شود جود^۴ و کرم
ہر کہ کار نیک یا بد می کند
اے برادر بندہ^۵ معبود^۶ باش
باش از بخل بخمیاں پر حذر^۷

یاد گیر این نکتہ از من اے عزیز
گردد ایمن نبودش اندیشہ
گشت ایمن ہر کہ نیکی کرد فاش^۸
شکر نعمت را دہد افزون تری
از سلامت کسوتے بر دوش کرد
روش^۹ نکوئی کن تو با خلق جہاں
در میان خلق گردد محترم
آں ہمہ می داں کہ با خود می کند
تا توانی با سخا و جود باش
تا نہ سوزد مر ترا نار سقر

در بیان چیزے کہ خواری آرد

چار چیزت بردہد از چار چیز
نشود این نکتہ جز اہل تمیز

۱ حاصل آید: چار چیزیں چار چیزوں سے حاصل ہوتی ہیں۔ ۲ پیشہ: عادت، ایمن: محفوظ، اندیشہ: فکر۔

۳ فاش: ظاہر۔ ۴ سخاوت: بخشش، سروری: سرداری، شکر: شکر ادا کرنے سے نعمتوں میں اضافہ ہوتا ہے۔

۵ رو: یعنی اس طرح چلا چل، نکوئی: بھلائی، مخلوق۔ ۶ جود: عطا، کرم: بخشش، محترم: باعزت۔

۷ کہ ہر کہ: یعنی انسان نیک اور بد اپنے ہی لیے کرتا ہے۔ ۸ معبود: خدا، تا توانی: جب تک ہو سکے۔

۹ پر حذر: پر خوف، نار: آگ، سقر: دوزخ۔

۱۰ خواری: ذلت، بردہد: پھل دے، اہل تمیز: جو اچھے برے میں فرق کریں۔

ہر کہ زو صادر شود^۱ ایں چارکار
چوں سوال آورد^۲ گردد خوار مرد
ہر کہ در پایان^۳ کاری نہ نگرد
ہر کہ نکند احتیاط^۴ کارها
ہر کہ گشت از خونے بد ناسازگار^۵
بند او چار دگر بے اختیار
ماند تنها ہر کہ استخفاف کرد
عاقبت روزے پشیمانی خورد
بر دلش آخر نشیند بارها
دوستاں بے شک کنند از وے فرار

در بیان آنچہ آدمی رانگست آرد

آدمی را چار چیز آرد شکست
دشمن بسیار و دام کے بے شمار
وائے مسکینے کہ غرق دام^۱ شد
ہر کرا بسیار باشد دشمنش
ہر کرا اطفال بسیارش بود
با تو گویم گوش دار اے حق پرست
جرم بے حد و عیال پر قطار
ہر دمش از غصہ خون آشام شد
خیرہ^۲ گردد ہر دو چشم روشنش
در زمانہ زاری^۳ کارش بود

در بیان صفت زنان و صبیان

چار چیز است از خطاها اے پسر
اول از زن داشتن چشم وفا^۱
گوش دارش با تو گویم سر بسر
سادہ دل را بس خطا باشد خطا

۱۔ صادر شود: ہووے۔ ۲۔ سوال آوردن: مانگنا، خوار: ذلیل، استخفاف: توہین۔

۳۔ پایاں: انجام، عاقبت: انجام کار۔ ۴۔ احتیاط: بچاؤ، بار: بوجھ۔ ۵۔ ناسازگار: ناموافق، فرار: بھاگنا۔

۱۔ شکست: ہار، گوش دار: سن لے۔ ۲۔ دام: قرض، جرم: خطا، عیال: بال بچے، پر قطار: یعنی بہت۔

۳۔ غرق دام: قرض میں ڈوبا ہوا، آشام: پینے والا۔ ۴۔ خیرہ: بے نور۔ ۵۔ زار: ذلیل۔

۱۔ زنان: زن کی جمع عورت، صبیان: صبی کی جمع بچہ، سر بسر: پوری۔

۲۔ چشم وفا: وفاداری کی امید، سادہ دل: بیوقوف۔

ایمنیٰؑ از بلہ خطائے دیگرست صحبت صبیاں ازینہا بدترست
چاری از مکرؑ دشمن ایمنی کے کند دشمن بغیر از دشمنی

در بیان عطائے حق

چار چیزست از عطاہائے کریمؑ با تو گویم یادگیرش اے سلیم
فرض حق اول بجا آوردنؑ ست والدین از خویش راضی کردن ست
حکم دیگر چیت با شیطان جہاد چاری نیکی بہ خلق نامرادؑ

در بیان آنکہ عمر زیادہ کند

می فزایدؑ عمر مرد از چار چیز میں نصیحت بشنو اے جان عزیز
اول آوردن بگوش آواز خوشؑ وانگہے دیدن جمال ماہ و ش
سوم آمد ایمنیؑ بر مال و جاں می فزاید عمر مردم را ازاں
آنکہ کارش بر مراد دلؑ بود در بقا افزونیش حاصل بود

در بیان آنکہ عمر را بکاہدؑ

عمر مردم را بکاہد پنج چیز یاد دارش چوں شنیدی اے عزیز

۱۔ ایمنی: اطمینان، ابلہ: بیوقوف، صحبت: ساتھ۔ ۲۔ مکر: چالاکی، کے کند: کب کرے۔

۳۔ کریم: بخشنے والا، یعنی اللہ، سلیم: سالم۔ ۴۔ بجا آوردن: کرنا، والدین: یعنی اپنے ماں باپ۔

۵۔ خلق نامراد: محتاج انسان۔ ۶۔ می فزاید: بڑھائے، بشنو: سن۔

۷۔ آمد ایمنی: اطمینان۔ ۸۔ بجا آوردن: چاند جیسا۔

۹۔ بر مراد دل: تمنا کے مطابق، بھٹا: یعنی عمر۔

۱۰۔ کاہد: گھٹائی، عمر: یعنی پانچ چیزیں عمر کو گھٹاتی ہیں۔

شد یکے زان پنج در پیری نیازلے
 ہر کہ لے او بر مردہ اندازد نظر
 پنجم آمد ترس لے و بیم از دشمنان
 ہر کہ او از دشمنان ترساں لے بود
 از خدا ترس لے و مترس از دشمنان
 پس غریبی وانگہے رنج دراز
 عمر او بیشک بکاہد اے پسر
 عمر را ایٹھا ہی دارد زیاں
 کار او ہر لحظہ دیگرساں بود
 کز ہمہ دارد خدایت در اماں

در بیان باعث زوال سلطنت

چار چیز آمد فسادلے پادشاہ
 اول اندر مملکت کے جور امیر
 رنج شہ باشد خیانت در دبیر لے
 چون کند در ملک شہ میرے لے ستم
 چوں بود غافل وزیر بے خبر
 گر خلل لے در کاتب دیواں بود
 با تو می گویم ولے دانش نگاہ
 دیگران غفلت کہ باشد در وزیر
 بد بودگر قوتے یابد اسیر
 پادشہ را زیں سبب باشد الم
 ملک شہ ازوے بود زیر و زبر لے
 عاقبت رنج دل سلطاں بود

لے نیاز: یعنی دنیاوی خواہش، غریبی: مسافرت۔ لے ہر کہ: یعنی جو ہر وقت مردوں کو دیکھے۔

لے ترس: خوف، بیم، مایوسی، زیاں: بربادی۔

لے دشمنان ترساں: خوف کے قابل دشمن، لحظہ: گھڑی، دیگرساں: دوسری طرح۔

لے ترس: ڈر، مترس: نہ ڈر، خدایت: یعنی تجھے خدا، اماں: حفاظت۔

لے فساد: خرابی، نگاہ دار: یاد رکھ۔

لے مملکت: بادشاہت، جور: ظلم، امیر، حاکم، غفلت: یعنی سلطنت کے کاموں سے۔

لے دبیر: میرنشی یعنی میرٹھی کی خیانت بادشاہ کو رنج پہنچاتی ہے، اسیر: قیدی۔

لے میر: امیر سردار، ستم: ظلم، الم: رنج۔ لے زیر و زبر: تہ و بالا۔

لے خلل: نقصان، کاتب: ہنشی، دیواں: دفتر۔

گر اسیراں^۱ را شود قوت پدید
چوں صلاحت^۲ در وجودِ شہ بود
گر نباشد واقف و دانا وزیر
گر ندارد شہ سیاست^۳ را بکار
در ولایت فتنہا گردد جدید
دست میراں از ستم کو تہ بود
پادشہ را زو بود رنج کثیر^۴
ملک ویراں گردد از ہر نابکار

در بیان آنکہ آبرو نریزد

دور باش از پنج خصلت اے پسر
اولاً کم گوئی^۱ با مردم دروغ
ہر کہ استیزہ^۲ کند با مہتراں
پیش مردم^۳ ہر کہ را نبود ادب
از سبکساراں^۴ مباحث اے نیک خوی
اے پسر با مہتران کمتر ستیزہ^۵
گر بعالم^۶ آبرو می بایدت
ہر کہ آہنگ^۷ سبکساری کند
تا نہ ریزد آبرویت در نظر
زانکہ گردی از دروغت بے فروغ
آب روئے خود بریزد بے گمان
گر بریزد آبرو نبود عجب
کز سبکساری بریزد آبروی
وز حماقت آبروئے خود مریز
دائماً خلق نکو می بایدت
ز آبروئے خویش بیزاری کند

۱ اسیران: اسیر کی جمع قیدی، ولایت: سلطنت، جدید: نیا۔

۲ کثیر: گھنا۔

۳ آبرو: عزت، خصلت: عادت، نہ ریزد: نہ بہائے۔

۴ استیزہ: جنگ، مہتر: بڑا آدمی۔

۵ پیش مردم: یعنی جو آدمیوں کے سامنے ادب سے نہ رہے گا اپنی آبروریزی کرے گا۔ عجب: تعجب۔

۶ سبکسار: اوجھا آدمی۔

۷ عالم: جہان، دائماً، ہمیشہ، خلق: اخلاق۔

۸ آہنگ: قصد، بیزاری: مخالفت۔

جز حدیث^۱ راست با مردم مگوی
از خلاف^۲ و از خیانت باش دور
گر ہی^۳ خواهی کہ گویندت نکو
تا نباشی در جهان اندوگین^۴
تا نگرود آبرویت آجوی
تا بود پیوستہ در روئے تو نور
اے برادر ہیچ کس را بد مگو
از حسد در روزگار کس میں

در بیان آنکہ آبرو بیفزاند^۵

می فزاید آبرو از ہیچ چیز
در سخاوت^۶ کوش گر داری غنا
برد باری^۷ و وفاداری گزین
ہر کہ او بر خلق بخشاید ہی
چوں^۸ بکار خویش حاضر بودہ
از سخاوت آب روئے افزوں شود
ہر کرا بر خلق بخشاش^۹ بود
باش دائم^{۱۰} بردبار و با وفا
با تو گویم بشنو اے اہل تمیز
تا فزاید آبرویت در سخا
زانکہ آب روئے فزاید ازین
بیشک آب روئے^{۱۱} فزاید ہی
آب روئے خویش را افزودہ
در بخیلی بے خرد^{۱۲} ملعون شود
آبروئے او در افزایش بود
تا بروئے خویش بنی صد ضیا

۱۔ حدیث راست: سچی بات، آب جو: نہر کا پانی، جو بے قدری میں مشہور ہے۔

۲۔ خلاف: اختلاف، خیانت: بددیانتی، نور: یعنی وہ رونق جو نیکی سے چہرے پر پیدا ہوتی ہے۔

۳۔ گر ہی: اگر تو یہ چاہتا ہے کہ لوگ تجھے نیک کہیں تو کسی کے ساتھ برانہ کر۔

۴۔ اندوگین: غمگین، روزگار: زمانہ۔

۵۔ بیفزاند: بڑھائے، اہل تمیز: اچھے برے کو سمجھنے والا۔

۶۔ سخاوت: بخشش، غنا: مال داری۔

۷۔ برد باری: عزت،

۸۔ چوں: جب انسان اپنا فرض پورا کرتا ہے۔

۹۔ بخشاش: بخشش، افزایش: بڑھوتری۔

۱۰۔ دائم: ہمیشہ، ضیا: روشنی۔

۱۱۔ بے خرد: بے عقل، ملعون: پھینکارا ہوا۔

۱۲۔ دائم: ہمیشہ، ضیا: روشنی۔

سِرِّک خود با دوستان کمتر رساں
 آنچه خود ننہادہ باشی بر مدار
 تا ندرِّد پردہ ات شخصے دگر
 تا نیارد پس پشیمانیت بارے
 دست کوتہ دار و ہر جانب ممتاز
 تا شناسند دیگرے قدرے تو ہم
 زندہ م شمارش کہ ہست از مردگاں
 کے تو انگر سازدش مالِ جہاں
 عفو پیش آور زجرش در گذر
 نیز باش از رحمتش امید وار
 صحبت پرہیزگاراں می طلب
 تا کہ گردد در ہنر نام تو فاش
 حرص و بغض و کینہ زہر قاتل اند
 قاتل اند اے خواجہ ناداناں چو زہر

تا بماند رازت از دشمن نہاں
 تا نگردی پیش مردم شرمسارے
 اے برادر پردہ مردم مدرے
 با ہوائے دل مکن زہار کار
 تا زبانت باشد اے خواجہ دراز
 قدر مردم را شناس اے محترم ۵
 ہر کراے قدرے نباشد در جہاں
 از قناعت کے ہر کرا نبود نشان
 بر عدوے ۶ خویش چوں یابی ظفر
 دائماً می باش از حق ترسگارے
 با تواضع باش و خو کن ۷ با ادب
 بردباری جوی ۸ و بے آزار باش
 صبر و حلم و علم تریاق ۹ دل اند
 ہچھو تریاقتد دانایان ۱۰ دہر

۱۔ سر: راز یعنی دوست سے بھی اپنا راز ظاہر نہ کر۔ ۲۔ شرمسار: شرمندہ، انچہ: یعنی دوسرے کا رکھا ہوا تو نہ اٹھا۔
 ۳۔ مدر: یعنی دوسرے کی پردہ دری نہ کر، ہوا: خواہش، پس: پیچھے۔

۴۔ بار: پھل۔ ۵۔ محترم: باعزت، ہم: یعنی نیز۔

۶۔ قناعت: صبر، تو انگر: مالدار۔

۷۔ عدو: دشمن، ظفر: فتح، عفو: معاف کرنا، جرم: خطا۔ ۸۔ ترسگار: ڈرنے والا۔

۹۔ خو کن: عادت ڈال، پرہیزگاراں: پاکباز لوگ۔ ۱۰۔ جوی: تلاش کر، بے آزار: نہ ستانے والا، فاش: مشہور۔

۱۱۔ تریاق: زہر مہرہ، زہر قاتل: ہلاک کرنے والا زہر۔ ۱۲۔ دانایان: سمجھ دار لوگ، دہر: زمانہ، خواجہ: سردار۔

مردم از تریاق می یابد نجات^۱ خورد کس از زہر کے یابد حیات
فخرِ جملہ عملہا^۲ نان دادن ست در بروئے دوستان بکشادن ست
گرچہ سے دانا باشی و اہل ہنر خویش را کمتر زہر نادان شمر

در بیان علامت نادان

شد دو خصلت^۳ مرد نادان را نشان صحبت صبیای و رغبت بازناں

در بیان صفت زندگانی

نا خوشی^۴ در زندگانی اے ولید مرد را از خوئے بد گردد پدید
آنکہ نبود مرد را فعل نکو^۵ مردہ میدانش کہ نبود زندہ او
ہر کہ گوید عیب تو اندر حضور^۶ می نماید راہت از ظلمت بنور
مر ترا ہر کس کہ باشد رہنمائی^۷ شکر او می باید آوردن بجای
مر خردمندان^۸ عالم را شناس خلق نیکو شرم نیکو تر لباس

۱۔ نجات: بچاؤ، خورد کس از: یعنی اگر کسے زہر خورد۔

۲۔ عملہا: مہم اور لام کو ساکن پڑھا جائے گا، یعنی سب سے بہتر عمل سخاوت اور مہمان نوازی ہے، در: دروازہ۔

۳۔ گرچہ: یعنی تمام خوبیوں کے باوجود اپنے کو کمتر ہی سمجھنا چاہیے۔

۴۔ شد دو خصلت: نادانی کی دو علامتیں ہیں بچوں سے یاری اور عورتوں سے رغبت۔

۵۔ ناخوشی: تکلیف، ولید: لڑکا، خوئے بد: بری عادت۔

۶۔ فعل نکو: نیک کام۔

۷۔ حضور: سامنے، راہت: راہ تو، ظلمت: تاریکی یعنی گناہ، نور: روشنی یعنی نیکی۔

۸۔ رہنما: یعنی وہ شخص جس نے تیرے منہ پر تیری برائی ظاہر کی، شکر: چونکہ اس نے نیکی کی طرف تیری رہنمائی کی ہے۔

۹۔ مر خردمندان: یعنی عقل مندی کی شناخت عمدہ اخلاق اور شرم و حیا کا لباس ہے، نیکو تر: بہت زیادہ نیک۔

حال خود را از دو کس پنهان مدار^۱
 تا توانی^۲ با زناں صحبت مجوی
 انچه اندر شرع^۳ باشد ناپسند
 ہر چہ را کردست بر تو حق^۴ حرام
 چونکہ روزی بر تو بکشاید^۵ خدای
 تازہ روی^۶ و خوب سخن باش اے انی
 بر مخور^۷ اندوہ مرگ اے بوالہوس
 دل ز غل^۸ و غش ہمیشہ پاک دار
 تکلیہ کم کن^۹ خواجہ بر کردار خویش
 بہترین چیزے بود خلق^{۱۰} نکوست
 رو فروتر^{۱۱} باش دائم اے خلف

۱۔ پنهان مدار: چھپا، حاذق: ماہر، یار غار: مخلص دوست۔

۲۔ تا توانی: جتنا بھی تجھ سے ہو سکے، راز: یعنی عورتوں سے اپنا راز نہ کہہ۔

۳۔ شرع: شریعت، گرداؤ: یعنی اس کام کے قریب بھی نہ جا۔

۴۔ حق: یعنی شریعت، حرام: ناجائز۔

۵۔ کشاید: یعنی روزی تو خدا دیتا ہے، تنگی: بخل۔

۶۔ تازہ رو: ہنس کھ، انی: میرے بھائی۔

۷۔ بر مخور: موت سے نہ ڈر کیوں کہ وہ معین وقت سے آگے پیچھے نہیں آسکتی ہے۔

۸۔ غل: کینہ، غش: کھوٹ۔

۹۔ تکلیہ کم کن: بھروسہ نہ کر، کردار: عمل، دل بند: بھروسہ کر۔

۱۰۔ خلق: اخلاق، خلق: مخلوق۔

۱۱۔ فروتر: کمتر، دائم: ہمیشہ، خلف: بعد میں آنے والا، سلف: پہلے گذرنے والا یعنی بزرگان دین۔

آنکہ باشد در کف^۱ شہوت اسیر
گر تو بنی نا کسے^۲ را دستگاہ
بر در^۳ ناکس قدم ہرگز مبر
تا توانی^۴ کار، ابلہ را مساز
گرچہ آزادست او را بندہ گیر
حاجت خود را ازو ہرگز مخواہ
ور بہ بنی ہم مپرس از وے خبر
کار فرمایش وے کمتر نواز

در بیان احترام از دشمنان

از دو کس پرہیز کن اے ہوشیار
اول از دشمن کہ او استیزہ روست
خویش را از نزد دشمن دور دار
اے پسر کم گوئی با مردم درشت^۱
بہترین^۲ کے خصلت اگر دانی کراست
چوں^۳ حدیث خوب گوئی با فقیر
خشم خوردن^۴ پیشہ ہر سرورست

۱ کف: ہاتھ، اسیر: قیدی، بندہ: یعنی اس کو غلام سمجھ۔ ۲ ناکس: مکینہ، دستگاہ: طاقت، حاجت: ضرورت۔

۳ در: دروازہ، ور بہ بنی: یعنی ملاقات کے وقت اس سے بات چیت نہ کر۔

۴ تا توانی: یعنی کسی بے وقوف کے کام میں نہ پڑا اگر بیوقوف سے مجبوری میں کام لینا پڑے تو اس کو زیادہ نہ نواز۔

۵ مجبور: چھوڑا ہوا۔ ۱ درشت: سخت، گردانند پشت: یعنی تجھ سے قطع تعلق کر لیں گے۔

۲ بہترین: یعنی اگر تو یہ جاننا چاہتا ہے کہ کس کو بہترین خصلت حاصل ہے تو سمجھ لے وہ شخص جو انصاف کرے اور پھر بھی اپنی تعریف کا متنی نہ ہو۔

۳ چوں: یعنی میٹھی بات دینے سے بھی بہتر ہے، حریر: ریشمین کپڑا۔

۴ خشم خوردن: غصہ پی جانا، سرور: سردار، تلخ: یعنی غصہ پینا اگرچہ کڑوا ہے، لیکن انجام کار شکر سے بھی زیادہ شیریں ہے۔

از فرومایہ لے مراد خود مجوی تا نیاید مر ترا خواری بروی
بازن و کودک لے مکن بازی ہلا تا نہ گردی خوار و زار و مبتلا

در بیان زندگانی خوش

در جہاں شش چیز می آید بکار
خوش بود یار موافق در جہاں
ہر سخن ۵ کاں راست گوئی و درست
انچہ ارزانست لے عالم در بہاش
دشمن حق کے را نباید داشت دوست
عیب کس ۶ با او نمی باید نمود
از خدا خواہ ۷ انچہ خواہی اے پسر
بندگاں را نیست ناصر ۸ جز الہ
آنکہ ۹ از قہر خدا ترسد بے
از بدی گفتن زباں را ہر کہ بست

اولا یار و طعام لے خوشگوار
باز مخدوم لے کہ باشد مہرباں
بہ ز دنیا زانکہ دروے نفع تست
عقل کامل داں تو زودل شاد باش
باز گشت جملہ چوں آخر بدوست
زانکہ نبود ہیچ لکھے بے غدود
نیست در دست خلاق خیر و شر
یاری از حق خواہ و از غیرش مخواہ
بیگماں ترسند ازوے ہر کسے
کرد شیطان لعین ۱۰ را زیر دست

۱۔ فرومایہ: کمینہ، مراد: حاجت۔ ۲۔ کودک: بچہ، ہلا: آگاہ، مبتلا: مصیبت زدہ۔ ۳۔ طعام: کھانا۔

۴۔ مخدوم: خدمت کے لائق۔ ۵۔ سخن: بات، راست: سچی۔

۶۔ ارزاں: سستا، بہا: قیمت، عقل کامل: یعنی عقل کامل اسقدر قیمتی چیز ہے کہ دنیا اسکے مقابلہ میں ہیچ ہے، زو: ازاد۔

۷۔ دشمن حق: یعنی جو اللہ کا حکم نہ مانے، بازگشت: یعنی سب کو اللہ ہی کی طرف لوٹنا ہے، بدوست: بہ دوست۔

۸۔ عیب کس: یعنی کسی کی عیب جوئی مناسب نہیں ہے، ہر انسان میں کچھ نہ کچھ عیب ہوتا ہی ہے، ہیچ لکھے: یعنی گوشت

چھپھڑے سے خالی نہیں ہوتا۔ ۹۔ خواہ: مانگ، خیر: بھلائی، شر: برائی۔ ۱۰۔ ناصر: مددگار، یاری: مدد۔

۱۱۔ آنکہ: جو خدا سے ڈرتا ہے اس کا سب لحاظ کرتے ہیں۔ ۱۲۔ لعین: پھنکارا ہوا، زیر دست: مغلوب۔

در بیان آنکہ اعتماد را نشاید

کس نیابد پنج چیز از پنج کس
نیست اول دوستی اندر ملوک^۱
سفلہ^۲ را با مروت ننگری
ہر کہ بر مال کساں دارد حسد^۳
آنکہ کذاب^۴ ست وی گوید دروغ
یادگیر از ناح خود اے صاحب نفس
ایں سخن باور کند اہل سلوک
پنج بد خوے نیابد مہتری
بوئے رحمت بر دماغش کے رسد
نیست او را در وفا داری فروغ

در بیان نصیحت و خیر اندیشی^۱

ہر کہ را سہ کار عادت باشدش
اولاً^۱ کے گر بیند او عیب کساں
ہر کرا بینی براہ ناصواب^۲
زحمت^۳ خود را ز مردم دور دار
در جہاں بخت و سعادت باشدش
در ملامت ہیج نکشاید زباں
سر براہش آرتا یابی ثواب
بار خود بر کس میفلکن زہنہار

۱۔ اعتماد: بھروسہ، کس نیابد: یعنی پانچ باتیں پانچ شخصوں سے کسی کو حاصل نہیں ہوتی ہیں، ناح: نصیحت کرنے والا، نفس: سانس۔

۲۔ ملوک: ملک کی جمع بادشاہ، اہل سلوک: یعنی وہ لوگ جو طریقت کے راستے پر چلتے ہیں۔

۳۔ سفلہ: کمینہ، مرؤت: انسانیت، بدخو: بد عادت، مہتری: سرداری۔

۴۔ حسد: دوسرے کی اچھی بات سے جلنا۔ ۵۔ کذاب: بہت جھوٹا، فروغ: بڑھاؤ۔

۱۔ خیر اندیش: بھلائی کی بات سوچنا۔ بخت: نصیب۔

۲۔ اولاً: یعنی دوسروں کی عیب جوئی نہ کرے۔

۳۔ ناصواب: غلط، سر: یعنی اس کو سیدھے راستے پر ڈال دے، ثواب: نیک بدلا۔

۴۔ زحمت: تکلیف، بار: بوجھ، زہنہار: ہرگز۔

در بیان تسلیم

گر ہی خواہی کہ باشی رستگار دلہ
 اوّلآ دیدن بود حکم قضاے
 چیت سویم دور بودن از جفاے
 ہر کہ دارد دانش و عقل و تمیز
 صدقہ کالودہ گردد با ریا
 گر عمل خالص نباشد بچو زر
 تا تو انگر ک باشی اندر روزگار
 رخ مگرداں اے برادر از سہ کار
 بعد از اں جستن بجان و دل رضا
 ہر کہ ایں دارد بود اہل صفا
 جزے براہ حق نہ بخشد ہیچ چیز
 کے بود آں خیر مقبول خدا
 قلب را ناقدہ نیارد در نظر
 نفس را از آرزوہا دور دار

در بیان کرامات حق

چار چیز است از کرامتہائے حق
 اوّلآ صدقہ زبانت در سخن
 پس سخاوت ہست از فضل اللہ
 تا توانی دور باش از سود خوار
 یاد دارش چوں ز من گیری سبق
 وانگہے حفظ امانت فہم کن
 فضل حق داں در نظر داری نگاہ
 زانکہ ہست از دشمنان کردگار

۱۔ رستگار: چھکارا پانے والا، رخ مگرداں: منہ نہ موڑ۔ ۲۔ قضا: یعنی خدائی فیصلہ، رضا: یعنی خدا کی خوشنودی۔

۳۔ جفا: ظلم، اہل صفا: پاکباز۔ ۴۔ جز: یعنی وہ صرف خدا کے راستے میں صرف کرتا ہے۔

۵۔ صدقہ: خیرات، ریا: لوگ دیکھا، وا آن خیر: یعنی وہ خیرات۔

۶۔ تا تو انگر: یعنی جو آرزوں میں پھنسا ہوا ہے وہ تو مفلس ہے۔

۷۔ صدق: سچائی، حفظ امانت: امانت داری، فہم کن: سمجھ لے۔

۸۔ فضل اللہ: خدا کی مہربانی، از نظر: یعنی اس کو دھیان میں رکھ۔

۹۔ از دشمنان: قرآن میں ہے اگر سود کا لین دین نہیں چھوڑتے ہو تو خدا سے جنگ کے لیے تیار ہو جاؤ۔

ہر کرا حق دادہ باشد این چهار
پیش مردم آنکہ رازتے کرد فاش
ہر کہ باشد مانع عشرتے و زکوٰۃ
پر حذرتے باش از چناں کس زینہار
باشد آنکس مومنے و پرہیزگار
ہمدم آن ابلہ باطل مباش
وانکہ غافل وار بگذارد صلوة
تا نہ سوزد مر ترا آسیب نار

در بیان فرو خوردن خشم

لذت عمرت اگر باید بدہر
چونے نگر دو خلق با خونے تو راست
اے برادر تکیہ کے بر دولت مکن
سودے نکند گر گریزی از قضا
ز او چہ حاصل نیست دل خرسند دار
ہر کہ او با دوستان یک دلے بود
باش دائم پر حذر از خشم و قہر
گر بخونے مردماں سازی رواست
یاد دار از ناصح خود این سخن
ہر چہ می آید بدماں میدہ رضا
گوش دل را جانب این پند دار
جملہ مقصود دلش حاصل بود

۱۔ مومن: ایمان دار۔

۲۔ راز: پوشیدہ بات، فاش: ظاہر۔

۳۔ عشر: دسواں کھیتی باڑی کا دسواں حصہ خیرات کرنا ضروری ہے، وانکہ: جو کہ نماز میں غفلت برتے۔

۴۔ پر حذر: پر خوف، زینہار: یقیناً، آسیب: تکلیف، نار: آگ یعنی جہنم۔

۵۔ فرو خوردن: نگل لینا، لذت عمر: زندگی کا مزہ، دہر: زمانہ، خشم: غصہ، قہر: غضب۔

۶۔ چون: یعنی اگر لوگ تیرے اخلاق و عادات کے مطابق نہیں ہیں تو تو ہی ان کے اخلاق کے مطابق بن جا۔

۷۔ تکیہ: بھروسہ، دولت: حکومت، مالدار، ناصح: نصیحت کرنے والا۔

۸۔ سود: یعنی خدا کے فیصلہ سے بھاگنا مفید نہیں ہے اس پر راضی ہو جا۔

۹۔ زانچہ: نہ ملنے والی چیز پر غم نہ کر، خرسند: راضی، گوش دل: دل کا کان۔

۱۰۔ یک دل: متفق، جملہ: سب، مقصود دل: دل کی آرزو۔

در بیان جہان فانی

در جہاں دانی کہ باشد معتبر
آں کہ او را باک نبود از خطر
کم کند با کس وفا. ایں روزگار
جور دارد نیستش با مہر کار
آنکہ با تو روزِ غم بودست یار
روزِ شادی ہم پرش زینہار
روزِ نعمت گر تو پردازی بہ کس
روزِ محنت باشدت فریاد رس
چوں بیابی دولتے از مستعان
اندر آں دولت پرس از دوستان
مر ترا ہر کس کہ یارِ غم بود
چوں رسد شادی ہماں ہمدم بود

در بیان معرفت اللہ

معرفت حاصل کن اے جانِ پدر
تا بیابی از خدائے خود خبر
ہر کہ عارف شد خدائے خویش را
در فنا بیند بقائے خویش را
ہر کہ او عارف نباشد زندہ نیست
قرب حق را لائق و ار زندہ نیست

۱۔ فانی: فنا ہونے والا، معتبر: اعتبار والا یعنی باعزت، باک: خوف، خطر: خطرہ۔

۲۔ کم کند: یعنی دنیا کسی کی نہیں ہے، جور: ظلم، مہر: محبت۔

۳۔ آنکہ: یعنی جو تیرے غم میں شریک ہے خوشی کے وقت اس کو یاد رکھ۔

۴۔ روزِ نعمت: یعنی خوشی کے وقت تو جسے نوازے گا، مصیبت کے وقت وہ کام آئے گا، فریاد رس: مددگار۔

۵۔ مستعان: مددگار یعنی خدا، اندراں: یعنی عیش کے وقت دوستوں کو نہ بھول۔

۶۔ یارِ غم: یعنی غمی کے وقت کا دوست، ہمدم: ساتھی۔

۷۔ معرفت: پہچان، یعنی اللہ کی حقیقی پہچان۔

۸۔ عارف: جاننے والا یعنی خدا کی ذات و صفات کا، در فنا: یعنی حضرت حق کی ذات میں اپنے گوگم کرنے میں ہی اپنی

بقا سمجھے گا۔

۹۔ ہر کہ: یعنی جس کو خدا کی معرفت حاصل نہیں ہے وہ مردہ ہے، ار زندہ: مناسب،

ہر کہ او را معرفت حاصل نشد
نفس خودے را چوں تو بشناسی دلا
عارف آں باشد کہ باشد حق شناسے
ہست عارفے را بدل مہر و وفا
ہر کہ ۱۰ او را معرفت بخشد خدائے
نزد عارف نیست دنیا را خطرے
معرفت کے فانی شدن در وے بود
عارف از دنیا و عقبی ۱۱ فارغ ست
ہمت ۱۲ عارف لقائے حق بود

در بیان مذمت دنیا

باچہ مانند ۱۳ این جہاں گویم جواب آنکہ بیند آدمی چیزے بخواب

۱۰ واصل نشد: نہ ملا، چوں کہ زندگی کا مقصد ہی خدا کی معرفت حاصل کرنا ہے۔

۱۱ نفس خود: یعنی جو اپنی حقیقت سمجھ گیا اس کو معرفت خداوندی حاصل ہوگئی من عرف نفسه عرف ربہ میں بھی یہی مضمون ادا کیا گیا ہے، دلا: اے دل۔ ۱۲ حق شناس: ہر معاملہ میں صحیح بات کو پہچاننے والا، ناسپاس: ناشکر۔

۱۳ ہست عارف را: یعنی عارف کے دل میں خدا کی محبت اور وفا ہوتی ہے۔ صفا: اخلاص۔

۱۴ ہر کہ: یعنی جس کو معرفت خداوندی حاصل ہو جاتی ہے اس کے دل میں غیر کی گنجائش نہیں رہتی۔

۱۵ خطر: خیال، بلکہ: یعنی اس کی نگاہ میں تو اپنا وجود بھی نہیں ہوتا۔

۱۶ معرفت: یعنی معرفت یہ ہے کہ اپنی ذات کو ذات حق میں فنا کر دے، ہر کہ: یعنی جو اپنی ذات کو فنا نہ کر دے وہ عارف نہیں ہو سکتا۔

۱۷ عقبی: آخرت یعنی جنت و دوزخ۔ فارغ: خالی، غیر مولیٰ: یعنی عارف صرف خدا کا طالب ہوتا ہے اس کی عبادت

نہ دوزخ کے ڈر سے ہے نہ جنت کی لالچ سے۔ ۱۸ ہمت: ارادہ، لقاء: ملاقات، مطلق: بالکل۔

۱۹ باچہ مانند: کس کے مشابہ ہے، آنکہ می بیند: یعنی دنیا کی مثال محض خواب کی سی ہے۔

چوں شوی بیدار از خواب اے عزیز
 ہم چنیں چوں زندہ افتادے و مرد
 ہر کرا بودست کردارے نکو
 ایں جہاں را چوں زنے داں خوبروی^۱
 مرد را می پرورد اندر کنارے
 چوں بیابد خفته^۲ شورا ناگہاں
 بر تو باید اے عزیز پر ہنر

در بیان ورع^۳

در ورع ثابت قدم باش اے پسر
 خانہ دیں گردد آباد از ورع
 ہر کہ از علم ورع گیرد سبق
 ترسگاری^۴ از ورع پیدا شود
 با ورع ہر کس کہ خود را کرد راست^۵
 گر ہی خواہی کہ گردی معتبر
 لیک می گردد خرابی از طمع^۶
 دور^۷ باید بودنش از غیر حق
 ہر کہ باشد بے ورع رسوا شود
 جنبش و آرامش از بہر خداست

۱۔ حاصلے: یعنی خواب میں دیکھنے سے وہ چیز حاصل نہیں ہوتی۔

۲۔ افتادہ مرد: مرگیا، از جہان: یعنی دنیا کا مال و دولت۔

۳۔ خوبروی: خوبصورت، شوی: شوہر۔

۴۔ خفته: سو یا ہوا، ناگہاں: اچانک، بے گماں: بدوں خیال۔

۵۔ ورع: پرہیزگاری۔ معتبر: اعتبار والا یعنی باعزت۔

۶۔ طمع: لالچ یعنی دین کی رونق پرہیزگاری سے اور بربادی لالچ سے ہے۔

۷۔ دور باید بودنش: اس کو دور رہنا چاہیے۔ ۸۔ ترسگاری: خدا کا خوف، رسوا شود: یعنی قیامت میں اسکو رسوائی ہوگی۔

۹۔ راست: سزاوار، جنبش: یعنی اس کا حرکت و سکون خدا کے لیے ہوگا۔

آنکہ از حق دوستی دارد طبع در محبت کاڈلش داں بے ورع

در بیان تقویٰ

چیت تقوی ترک شبہات و حرام
ہرچہ سے افزونست اگر باشد حلال
چوں ورع شد یار سے با علم و عمل
ناگہاں اے بندہ گر کردی گناہ
از لباس و از شراب و از طعام
نزد اصحاب ورع باشد وبال
حسن اخلاص ترا ناید خلل
توبہ کن در حال سے و عذر آں بخواہ
توبہ نیسہ ندارد پیچ سود
بر امید زندگی کاں بیوفاست
در انابت سے کاہلی کردن خطاست

در بیان فوائد خدمت

تا توانی اے پسر خدمت گزریں تا شود اسپ مرادت زیر زریں

۱۔ آنکہ: یعنی خدا سے دوستی کسی لالچ کی وجہ سے خواہ جنت اور دوزخ کا ہی ہو پر ہیزگاری کے خلاف ہے۔
۲۔ تقویٰ: ناجائز باتوں سے بچنا، شبہات: وہ باتیں جن کا حرام یا حلال ہونا مشتبہ ہو، لباس: پہنے کی چیزیں۔ شراب: پینے کی چیزیں، طعام: کھانے کی چیزیں۔

۳۔ ہرچہ: یعنی جو بھی ضرورت سے زیادہ ہو خواہ وہ حلال ہی ہو متقیوں کے نزدیک وبال ہے۔
۴۔ یار: یعنی اگر پرہیزگاری حاصل ہو جائے، حسن اخلاص، خالص نیت کی خوبی، خلل: نقصان یعنی علم و عمل کے ساتھ
اگر پرہیزگاری میسر آجائے تو پھر ایمان کا کمال حاصل ہے۔
۵۔ در حال: فوراً۔

۶۔ گناہ نقد: یعنی فوری گناہ، نیسہ: ادھار یعنی جس وقت گناہ ہو فوراً توبہ کرنی چاہیے۔

۷۔ انابت: یعنی رجوع، کاں: کہ آں، بیوفا: یعنی زندگی کا بھروسہ نہیں ہے۔

۸۔ فوائد: فائدہ کی جمع، گزریں: اختیار کر، اسپ: گھوڑے کا زین تلے ہونا یعنی قابو میں ہونا۔

بندۂ چوں خدمت مرداں ۱ کند
بہر خدمت ہر کہ بر بند میاں
ہر کہ پیش صالحاں ۲ خدمت کند
خادماں را ہست در جنت مآب ۳
خادماں باشند اخواں ۴ را شفیع
گرچہ خادم عاصی ۵ و مفلس بود
می دہد ہر خادمے را مستعان ۶
بہر خدمت ہر کہ بر بندد ۷ کمر
ہر کہ خادم شد جنانش ۸ میدہند

خدمت او گنبد گرداں کند
باشد از آفات ۱ دنیا در اماں
ایزدش بادولت و حرمت کند
روز محشر بے حساب و بے عقاب
جائے ایشاں در جہاں باشد رفیع
بہتر از صد عابد مسک بود
اجر و مزد صائمان قائمان
از درخت معرفت یابد ثمر
مر ثواب غازیانش میدہند

در بیان صدقہ

تا اماں ۱ باشی ز قہر کردگار
صدقہ میدہ در نہان و آشکار
صدقہ دہ ہر بامداد ۲ و ہر پگاہ

۱ مردان: یعنی نیک بندے۔
۲ آفات: مصیبتیں۔

۳ صالحاں: اللہ کے نیک بندے، حرمت: عزت۔ ۴ مآب: ٹھکانا، محشر: قیامت، عقاب: عذاب۔

۵ اخواں: ان کی جمع بھائی، شفیع: یعنی قیامت میں بخشوانے والا، رفیع: بلند۔

۶ عاصی: گناہ گار، عابد: عبادت کرنے والا، مسک: بخیل۔

۷ مستعان: جس سے مدد چاہی جائے یعنی خدا، مزد: مزدوری، صائمان: صائم کی جمع روزہ دار، قائمان: قائم کی جمع

شب بیدار۔ ۸ بندد کمر: تیار ہوئے، معرفت: یعنی خدا کی ذات و صفات کی پہچان، ثمر: پھل۔

۹ جنان: جنت کی جمع، غازی: جہاد کرنے والا۔ ۱۰ اماں: یعنی درامان، نہاں: پوشیدہ، آشکار: کھلم کھلا۔

۱۱ بامداد: صبح، پگاہ: تڑکا۔

ہر کہ او را خیر^۱ عادت می شود
 آنکہ نیکی می کند در حق ناس^۲
 آنکہ از وے ہست مردم را ضرر
 دیں ندارد ہر کہ نبود ترسگار^۳
 با ورع باش اے پسر گر مومنی^۴
 ہر کرا^۵ نبود ورع ایمانش نیست
 توبہ^۶ کے نبود ہر کرا توفیق نیست
 بے گماں عمرش زیادت می شود
 بہترین مردماں او را شناس
 در میان خلق زو نبود بتر^۷
 نیست عقل آزرا کہ باشد نابکار
 کافری از قہر حق گر ایمینی
 ہر کرا نبود حیا احسانش نیست
 حق نہ بیند ہر کرا تحقیق نیست

در بیان تعظیم مہمان

اے برادر مہماں را نیک دار
 مہماں روزی بخود^۱ می آورد
 ہر کرا^۲ جبار دارد دشمنش
 ہست مہماں از عطائے کردگار
 پس گناہ میزباں را می برد
 باز دارد مہماں از مسکنش

۱۔ خیر: بھلائی، عمر: یعنی نیکی سے عمر بڑھتی ہے۔

۲۔ ناس: انسان، ضرر: نقصان ۳۔ بتر: بدتر۔

۴۔ ترسگار: یعنی خدا سے ڈرنے والا، نابکار: نالائق۔

۵۔ گر مومنی: اگر تو مومن ہے، کافری: تو کافر ہے۔

۶۔ کرا: کہ اورا، احسان: ایمان کا کمال۔

۷۔ توبہ: یعنی توبہ کرنا بھی توفیق خداوندی ہی سے ہوتا ہے، تحقیق: جو تحقیق نہیں کرتا اس کو حق نظر نہیں آتا۔

۸۔ تعظیم: عزت کرنا، نیک دار: اچھی طرح رکھ، کردگار: خدا۔

۹۔ بخود: یعنی مہماں اپنی روزی ساتھ لاتا ہے، پس: مہمانداری سے گناہ معاف ہوتے ہیں۔

۱۰۔ ہر کرا: یعنی جس سے خدا ناراض ہوتا ہے، مسکن: گھر۔

اے برادر دار مہماں را عزیز^۱ مومنے کو داشت مہماں را نکو^۲ ہر کرا شد طبع از مہماں ملول^۳ بندہ کو خدمت مہماں کند ہر کہ مہماں را بروئے تازہ^۴ دید از تکلف دور باش اے میزبان^۵ مہماں را اے پسر اعزاز کن مہماں ہست از عطاہائے کریم^۶ معرفت^۷ داری گرہ بر زر مہند خیز^۸ و بر خوان کسے مہماں مشو ہر کہ مہماں را گرامی^۹ می کند ہر کہ مہمانت شود از خاص و عام^{۱۰} زانچہ داری اندک^{۱۱} و بیش اے پسر

تا بیابی عزت از رحماں تو نیز حق کشاید باب جنت را برو از وے آزارد خدا و ہم رسول خویش را شائستہ^{۱۲} رحماں کند از خدا الطاف بے اندازہ دید تا گرانی نبودت از مہماں گر بود کافر برو در باز کن^{۱۳} ہر کہ زو پنہاں شود باشد للیم^{۱۴} چون رسد مہماں برویش در مہند چون رسد مہماں ازو پنہاں مشو کوششے در نیک نامی می کند پیش او می باید آوردن طعام برد باید پیش درویش اے پسر

۱ عزیز: باعزت۔ ۲ نکو: اچھا، باب: دروازہ، برو: براو۔ ۳ ملول: رنجیدہ، آزرده: رنجیدہ۔

۴ شائستہ: لائق۔ ۵ روئے تازہ: خندہ پیشانی، الطاف: لطف کی جمع مہربانی۔

۶ میزبان: مہمان داری کرنے والا، ۷ کریم: اللہ، پنہاں شود: چھپے، للیم: کمیند۔

۸ معرفت: یعنی خدا کی ذات و صفات کی پہچان، گرہ: یعنی بخل نہ کر، در: دروازہ۔

۹ خیز: یعنی دوسرے کے دسترخوان سے اٹھ جا، پنہاں مشو: نہ چھپ۔

۱۰ گرامی: باعزت۔ ۱۱ خاص و عام: یعنی کچھ خصوصیت ہو یا نہ ہو۔ طعام: کھانا۔

۱۲ اندک: تھوڑا، بیش: زیادہ، پیش: یعنی مہمان داری کے لیے۔

ناں بدہ بر جانعاں^۱ بہر خدائے
 با تنِ عورت^۲ آں کہ بخشد جامہ
 ہر کہ ثوبے^۳ با تنِ عارے دہد
 گر بر آری حاجت محتاج^۴ را
 ہر کرا باشد دولت^۵ بخت یار
 اے پسر ہرگز مخور^۶ نان بخیل
 نان مسک^۷ جملہ رنجست و عنا
 تا نخوانندت^۸ بخوان کس مرو
 چشم نیکی از خسیس^۹ دواں مدار
 گر کنی خیرے تو آں از خود میں^{۱۰}

در بیان علاماتِ احمق

سہ علامت داں کہ در احمق بود اولاً غافل ز یادِ حق بود

۱۔ جانعاں: جالع کی جمع بھوکا، عدن: بہشت کا ایک طبقہ ہے۔ ۲۔ عورت: ننگا، نامہ: یعنی رحمت کا پروانہ۔

۳۔ ثوب: کپڑا، دو عالم: یعنی دنیا و آخرت۔ ۴۔ محتاج: ضرورت مند، اقبال: عزت۔

۵۔ دولت: مال داری۔ خیر و رزق: نیکی کرے گا، نہان: پوشیدہ، آشکار: علی الاعلان۔

۶۔ مخور: نہ کھا، خوان: دسترخوان۔

۷۔ مسک: بخیل، عنا: مشقت، نور و صفا: یعنی سچی آدمی کا کھانا نور باطن پیدا کرتا ہے۔

۸۔ نخوانندت: تجھے نہ بلائیں، مردار: یعنی وہ کھانا جس پر تجھے نہ بلا یا گیا ہو، کرگس: گدھ۔

۹۔ خسیس: بخیل، دون: مکینہ، سقف: چھت، استوں، سطلون۔

۱۰۔ از خود میں: بلکہ اللہ کی جانب سے سمجھو، بد میں: برا خیال نہ کر۔

۱۱۔ علامات: علامت کی جمع نشانی، احمق: بیوقوف، حق: اللہ۔

گفتن بسیار عادت باشدش
 اے پسر چوں احمق و جاہل مباش
 ہر کہ او از یاد حق غافل بود
 ہیچ از فرمانِ حق گردن متاب
 باطلے را اے پسر گردن منہ
 در قضائے آسمانی دم مزن
 دست خود را سوئے نامحرم کے میار
 تا توانی راز با ہمد گمگوائے
 تا شوی آزاد و مقبول اے عزیز
 بے طمع می باش گر داری تمیز

در بیان علاماتِ فاسق

ہست فاسق را سہ خصلت در نہاد
 خصلتش آزدن لہ خلق خداست
 باشد اول در دلش حب فساد
 دور دارد خویش را از راہ راست

۱۔ کاہلی: سستی۔

۲۔ چوں: جیسی۔

۳۔ حماقت: بیوقوفی، رہ: راستہ۔

۴۔ فرمان: حکم، متاب: نہ موڑ۔

۵۔ باطل، غیر خدا، گردن منہ: اطاعت نہ کر، نقد مردان: یعنی اطاعت اور فرمان برداری، کودن: احمق یعنی باطل۔

۶۔ دم مزن: چوں و چرا نہ کر، بیش بین: یعنی اپنے سے بہتر سمجھ، کم مزن: کمتر نہ خیال کر۔

۷۔ نامحرم: وہ جس سے پردہ کرنا ضروری ہو، میار: نہ بڑھا، یتیمان: یتیم کی جمع، ہم: بھی۔

۸۔ ہمد: کی جگہ اگر تو خود بھی ہے تو اپنے آپ سے بھی راز نہ کھول۔

۹۔ مقبول: یعنی خدا کی بارگاہ میں، بے طمع: بے لالچ۔

۱۰۔ فاسق: بدکار، خصلت: عادت، نہاد: طبیعت، حب: محبت،

۱۱۔ آزدن: ستانا، راہ راست: سیدھا راستہ۔

در بیان علامات شقی

ہست ظاہر سہ علامت در شقی
 بے طہارت^۱ باشد و بے گاہ خیز
 اے پسر مگریز از اہل علوم^۲
 تا توانی ہیچ کس را بدے گوئے
 می خورد دائم حرام از احمقی
 ہم از اہل علم باشد در گریز
 تا نہ سوزد مر ترا نار سموم
 پیش مردم ہم عیب کس ہرگز مجوے
 وز شہ عذاب گور نیز اندیشہ کن
 با طہارت باش و پاکی پیشہ کن

در بیان علامات بخیل

سہ علامت ظاہر آمد در بخیل
 اولاً از ساکنان کے ترساں بود
 چوں رسد^۳ در رہ بخویش و آشنا
 نیست از مالش کسے را فائدہ
 با تو گویم یاد گیرش اے خلیل^۴
 وز بلائے جوع ہم لرزاں بود
 بگذرد زانجا و گوید مرحبا
 کم رسد با کس ز خوانش^۵ ماندہ

۱ شقی: بد بخت، احمقی: حماقت۔

۲ علوم: علم کی جمع، سموم: لو۔

۳ رسد: جمع، سموم: لو۔

۴ خلیل: یعنی کسی کی عیب جوئی نہ کر۔

۵ وز: واژ، گور: قبر، اندیشہ کن: ڈر، اے خلیل: دوست۔

۶ ساکنان: سائل کی جمع سوال کرنے والا، جوع: بھوک۔

۷ چوں رسد: یعنی جب کوئی ملنے والا راستہ میں مل جاتا ہے تو راستہ کاٹ کر گذر جاتا ہے، گوید مرحبا: اپنے اس فعل پر

تعریف کرتا ہے۔

۸ خوان: دسترخوان، ماندہ: کھانا۔

در بیان قساوت قلب

سخت دل را سه علامت یافتم چوں بدیدم رو ازو بر تافتم
 با ضعیفان^۱ باشدش جور و ستم ہم قناعت نبودش با بیش و کم
 موعظت^۲ ہر چند گوئی بیشتر در دل سختش نباشد کار گر
 اہل دنیا را بمعنی^۳ مردہ داں تا نباشی ہمنشین بامرد گاں

در بیان حاجت خواستن

حاجت خود را بجوئے از زشت^۴ روئے آنکہ دارد روئے خوب ازوئے بجوئے
 مومن^۵ را با تو چون افتادہ کار تا تو انی حاجت او را بر آر
 حاجت خود را جز از سلطان^۶ کے خواہ چوں بخواہی یافت از درہاں خواہ
 از وفات^۷ دشمنان شادی مکن از کسے پیش کس آزادی مکن

در بیان قناعت

با قناعت ساز دائم^۸ اے پسر گرچہ ہیچ از فقر نبود تلخ تر

۱۔ قساوت قلبی: سخت دلی، رو: میں نے اس سے منہ موڑ لیا۔

۲۔ ضعیفان: کمزور لوگ، قناعت: صبر، بیش: زیادہ۔

۳۔ موعظت: نصیحت، کارگر: مفید۔ ۴۔ بمعنی: درحقیقت، تا: ہرگز، مردگاں: یعنی اہل دنیا۔

۵۔ زشت رو: بد صورت۔ ۶۔ مومن: یعنی ہر مومن کے کام۔

۷۔ سلطان: چون کہ وہ ضرورت پوری کرنے کا اہل ہے، از در بان خواہ: چون کہ اس میں اہلیت نہیں ہے۔

۸۔ وفات: موت، شادی: خوشی، از کسے: کسی کی، آزاری: تکلیف رسانی۔

۹۔ قناعت: صبر۔ دائم: ہمیشہ، تلخ: کڑوا۔

ہر سحر^۱ برخیز و استغفار کن
ہمنشیں خویش را غیبت^۲ مکن
چوں^۳ شود ہر روز در عالم جدید
ہر کہ را ترسے^۴ نباشد از خدا
تا توانی^۵ حاجت مسکین برار
ہست مالت جملہ در کف^۶ عاریت
عاریت را باز^۷ می باید سپرد
حاصل از دنیا چہ باشد اے امیں^۸
ہر چہ^۹ دادی در رہ حق آن تست
ہر کہ با اندک^{۱۰} ز حق راضی شود
ہست دنیا بر مثال قنطرہ^{۱۱}
ہر کہ سازد بر سر پل خانہ

فرصتے اکنون کہ داری کار کن
غیر شیطان بر کسے لعنت مکن
از گناہاں توبہ می باید گزید
حق بترساند ز ہر چیزی درا
تا برآرد حاجت را کردگار
گر بماند از تو باشد زاریت
ہیچ کس دیدی کہ زر با خود ببرد
نہ^(۹) گزے کر پاس وسہ^(۳) گز از زمیں
انچہ ماند از تو بلائے جان تست
حاجت او را خدا قاضی شود
بگذر از وے گر تو داری روبرہ
نیست عاقل او بود دیوانہ

۱۔ سحر: صبح، کار، یعنی توبہ۔

۲۔ غیبت: پیٹھ پیچھے برائی کرنا۔

۳۔ چوں: یعنی زمانہ کا ہر دن نیا آتا ہے، جدید: نیا، باید گزید: اختیار کرنا چاہیے۔

۴۔ ترس: خوف، ورا: اورا۔

۵۔ تا توانی: تجھ سے جب تک ہو سکے، مسکین: ضرورت مند، کردگار: اللہ۔

۶۔ کف: ہتھیلی، عاریت: مانگا ہوا، گر بماند: یعنی اگر تو مال جمع کر کے مر گیا اور خرچ نہ کرے گا تو یہ تیرے عجز کی بات ہے۔

۷۔ باز: واپس، با خود: یعنی قبر میں۔

۸۔ امیں: امانت دار، کر پاس: سوتی کپڑا یعنی کفن، زمیں: یعنی قبر۔

۹۔ ہر چہ: یعنی جو خدا کے لیے خرچ کر دیا، آن: ملکیت، ماند: یعنی مرنے کے بعد۔

۱۰۔ اندک: تھوڑا، قاضی: پورا کرنے والا۔

۱۱۔ قنطرہ: پل، رو: یعنی قصد، رہ: راہ۔

از خدا نبود روا جستن غنا^۱ ہست مومن را غنا رنج و عنا
 فقر و درویشی شقائے^۲ مومن ست زانکہ اندر وے صفائے مومن ست
 مال و اولاد بت بمعنی^۳ دشمن اند گرچہ نزدیک تو چشم روشن اند
 انما اموالکم^۴ را یاد گیر مال و ملک این جہاں برباد گیر
 مرد رہ را بود دنیاہ سود نیست ہرگز ہ اندیشہ نابود نیست
 ہر کہ از صدق^۵ دل صافی بود خرقہ^۶ با لقمہ کافی بود
 ہر کہ در بند زیادت^۷ کمی شود دور از اہل سعادت می شود
 بندگان حق چوں جاں را باختند^۸ اسپ ہمت تا ثریا تاختند
 تا بازی در رہ حق آنچه ہست^۹ آنچه می باید کجا آید بدست

در بیان نتائج سخا

در سخا کوش اے برادر در سخا تا بیابی از پس شدت رخصا
 باش پیوستہ جو انمرد^{۱۰} اے انخی زانکہ نبود دوزخی مرد سخا

۱۔ روا: درست، غنا: مال داری، عنا: مشقت۔ ۲۔ شقا: یعنی دنیاوی امراض سے، وے: یعنی فقر۔

۳۔ بمعنی: در حقیقت، چشم روشن: بینا آکھ۔

۴۔ انما اموالکم..... الخ: بیشک تمہارے مال اور اولاد فتنہ ہیں، گیر: سمجھ۔

۵۔ بود دنیا: دنیا کا ہونا، نابود: نہ ہونا۔

۶۔ صدق: دوستی، سچائی، خرقہ: یعنی پینے کے لیے معمولی کپڑا، لقمہ: یعنی تھوڑا سا کھانا۔

۷۔ زیادت: زیادتی، اہل سعادت: نیک بخت ۸۔ باختند: یعنی جان کی بازی لگادی، ثریا: تاروں کا ایک گچا ہے۔

۹۔ ہرچہ: ہست: یعنی جان اور مال، انچہ: یعنی جو حاصل کرنا چاہیے وہ حاصل نہیں ہوتا۔

۱۰۔ سخا: سخاوت، در سخا کا تکرار تاکید کے لیے ہے، شدت: سختی، زری:

۱۱۔ جو انمرد: یعنی سخاوت میں، انخی: میرا بھائی۔

در رُخ مرد سخی نور و صفاست
حق تعالیٰ بر در جنت نوشت
سخیا را با جہنم کار^۳ نیست
کار اہل بخل را تلبیس^۴ داں
ہیج مسک^۵ نگذرد سوئے بہشت
آنکہ می خوانند مر او را سقر^۶
اے پسر در مردی^۷ مشہور باش
با سخا باش و تواضع پیشہ گیر^۸

زانکہ در جنت قرین^۱ مصطفاست
اینکہ جائے سخیا^۲ باشد بہشت
جائے مسک جز درون نار نیست
در جہنم ہدم ابلیس داں
بلکہ با او کے رسد بوئے بہشت
اہل کبر و بخل را باشد مقرر
از بخیلی وز تکبر دور باش
تا شود روئے دلت بدر منیر

در بیان کارہائے شیطانی^۹

چار خصلت فعل شیطانی بود
عطسہ^{۱۰} مردم چو بگذشت از یکے
خون بینی^{۱۱} نیز از شیطان بود
خامیازہ^{۱۲} فعل شیطان ست وقتی

داند اینہما ہر کہ رحمانی بود
باشد آں از فعل شیطان بیشکے
آنکہ ظاہر دشمن انساں بود
ای پسر ایمن مباح از مکر وی

۱ قرین: ساتھی، مصطفیٰ: آغضور ﷺ۔

۲ سخیا: بخنی کی جمع۔

۳ کار: یعنی تعلق، مسک: بخیل، نار: جہنم۔

۴ تلبیس: فریب، ہدم: ساتھی، ابلیس: شیطان۔

۵ ہیج مسک: یعنی بخیل کا جنت میں داخلہ تو کجا اس کو بہشت کی خوشبو بھی نہ پہنچے گی۔

۶ سقر: دوزخ، کبر: تکبر، مقرر: ٹھرنے کی جگہ۔

۷ مردی: یعنی سخاوت، باش: ہو۔

۸ پیشہ گیر: عادت ڈال، بدر منیر: روشن کرنیوالا چاند۔

۹ کارہائے شیطانی: برے کام، فعل: کام، رحمانی: خدا والا۔

۱۰ عطسہ: چھینک، بگذشت از یکے: یعنی چھینک ایک سے زیادہ آئے۔

۱۱ خون بینی: نکسیر، آنکہ: یہ پورا مصرع شیطان کی صفت ہے۔

۱۲ خامیازہ: انگڑائی، وے: شیطان۔

در بیان علاماتِ منافق

دور باش اے خواجہ از اہل نفاق
 سہ علامت در منافق ظاہرست
 وعدہ ہے ہائے او ہمہ باشد خلاف
 مومناں را کم اعانت ہے می کند
 نیست در وعدہ منافق را وفا
 تا ہے نہ پنداری منافق را امیں
 از منافق اے پسر پرہیز کن
 با منافق ہر کہ ہمہ می شود

در جہنم داں منافق را وثاق
 زان سبب مقہور ہے قہر قاہرست
 قول او نبود بغیر از کذب و لاف
 ہم امانت را خیانت می کند
 زان نباشد در رخس نور و صفا
 نیست با دادرش از روئے زمیں
 تیغ کے را از بہر قتلش تیز کن
 منزل او در تنگ ہے چہ می شود

در بیان علاماتِ متقی

سہ علامت باشد اندر متقی
 پر حذر ہے باش اے تقی از یار بد

کے شود نسبت تقی را با شقی
 تا نیندازد ترا در کار بد

۱۔ منافق: جو بظاہر مسلمان اور باطن کافر ہو، وثاق: بیڑی۔

۲۔ مقہور: جس پر قہر ہو، قہر: غصہ، قاہر: اللہ تعالیٰ۔

۳۔ وعدہ: یعنی وعدہ خلافی، کذب: جھوٹ، لاف: ڈینگلیں۔

۴۔ اعانت: مدد۔ ۵۔ وفا: پورا کرنا، نور و صفا: یعنی ایمانی رونق۔

۶۔ تا: ہرگز، امین: امانت دار، نیست با دادرش: یعنی خدا کرے روئے زمین سے اس کا شرمٹ جائے۔

۷۔ تیغ: تلوار۔ ۸۔ تنگ: گہرائی، چہ: چاہ کا مخفف، کنواں۔

۹۔ متقی: پرہیزگار، کے: کب، تقی: پرہیزگار، شقی: بد بخت۔

۱۰۔ پر حذر: پر خوف، یار بد: برادر دوست، تا: کیوں کہ بروں کی صحبت بری عادتیں پیدا کر دیتی ہے۔

کم رود ۱ ذکر دروغش بر زباں
از طریق کذب باشد بر کراں
از حلال ۲ پاک کم گیرند کام
تا نیفتند اہل تقویٰ در حرام

در بیان علامات اہل جنت

ہر کرا ۱ باشد سہ خصلت در سرشت
شکر در نعمائے و صبر اندر بلا
ہر کہ مستغفر ۲ بود اندر گناہ
ہر کہ ترسد از آلہ خویشتن ۳
معصیت ۴ را ہر کہ پے در پے کند
اے پسر دائم ۵ باستغفار باش
گر کنی خیرے ۶ بدست خویش کن
یک درم ۷ کا نراز دست خود دہند
گر بہ بخشش خود یکے خرمائے ترک
ہر چہ بخشیدی مکن با او رجوع ۸

۱ کم رود: یعنی جھوٹی بات اس کی زبان پر نہیں آتی، طریق: راستہ، کراں: کنارہ یعنی متقی جھوٹ کا راستہ اختیار نہیں کرتا۔

۲ از حلال: مصرع ثانی پہلے پڑھا جائے۔ ۳ کرا: کہ اور۔ سرشت: طبیعت۔

۴ نعمائے: نعمت کی جمع، بلا: مصیبت، جلا: نور۔ ۵ مستغفر: توبہ کرنے والا، نار: آگ، وارد نگاہ: محفوظ رکھے۔

۶ آلہ خویشتن: اپنا خدا۔ ۷ معصیت: گناہ، ایزد: اللہ، کے: کب۔

۸ دائم: ہمیشہ، استغفار: توبہ کرنا، بیزار: بے تعلق۔ ۹ خیر: یعنی خیرات۔

۱۰ درم: درہم، دست خود: یعنی اپنی زندگی میں، پس او: یعنی مرنے کے بعد۔

۱۱ خرمائے ترک: کھجور، مشقال: ساڑھے چار ماشہ ۱۲ رجوع: واپسی، جوع: بھوک۔

۱۔ این لہ بدن ماند کہ شغھے تے کند
 ۲۔ با پسر گر چیز کے لہ بخشد پدر
 ۳۔ اے پسر شادی ز مال و زر مجوی
 ۴۔ باز میل خوردن آں می کند
 ۵۔ می رسد گر باز گیرد زان پسر
 ۶۔ انچه لہ کس را دادہ دیگر مجوی

در بیان آنکہ درد دنیا از آں خوش نباید بود

۱۔ شادی لہ دنیا سراسر غم بود
 ۲۔ نہی لہ لا تفرح ز دنیا گوش دار
 ۳۔ شادمانی لہ را ندارد دوست حق
 ۴۔ اے پسر با محنت و غم خوئے کن کے
 ۵۔ گداز فرح لہ داری ز فضل حق رواست
 ۶۔ حزن لہ و اندوہست قوت بندگاں
 ۷۔ از چہ لہ موجودی بیندیش اے پسر
 ۸۔ سو د او را در عقب ماتم بود
 ۹۔ جائے شادی نیست دنیا ہوش دار
 ۱۰۔ این سخن دارم ز استادان سبق
 ۱۱۔ روئے دل را جانب دلجوئے کن
 ۱۲۔ لیک از دنیا فرح جستن خطاست
 ۱۳۔ غم شود یار فرح جویندگاں
 ۱۴۔ ہر کسے دارد غم خویش اے پسر

۱۔ ایں: یعنی دے کرواپس لینا، آن: تے۔

۲۔ چیزک: تھوڑی سی چیز، می رسد: یعنی باپ کے لیے بیٹے سے ہدیہ واپس لے لینا درست ہے۔

۳۔ آنچہ: یعنی دے کرواپس نہ لے۔

۴۔ شادی: خوشی، سراسر: بالکل، سود: نفع، عقب: پچھاوا، ماتم: رنج۔

۵۔ نہی: ممانعت، لا تفرح ز دنیا: دنیا سے خوش نہ ہو۔

۶۔ شادمانی: خوشی یعنی دولت دنیا پر، ایں سخن: یعنی اس بات کا مجھے استادوں سے سبق ملا ہے۔

۷۔ خوی کن: عادت ڈال، دلجوئی: اللہ۔

۸۔ فرح: خوشی، روا: درست، خطا: غلط۔

۹۔ حزن: رنج، قوت: روزی، غم شود یار: یعنی غم حاصل ہوتا ہے۔

۱۰۔ از چہ: یعنی کس وجہ سے پیدا ہوا ہے اس کا فکر؟

کرد ایزد مر ترا از نیست^۱ هست از برائے آنکہ باشی حق پرست
تا تو باشی^۲ بندۂ معبود باش با حیاء و سخا و جود باش

در بیان نصح^۳ و نتائج دینی و دنیوی

خواب کم کن اوّل روز اے پسر نفس را بد میاموز اے پسر
آخر روزت^۴ نکو نبود منام پیشتر از شام خواب آمد حرام
اہل حکمت^۵ را نمی آید صواب در میان آفتاب و سایہ خواب
اے پسر ہرگز مرو تنها سفر باشدت رفتن سفر^۶ تنها خطر
دست را^۷ بر رخ زدن شومست شوم استماع علم کن از اہل علوم
شب^۸ در آئینہ نظر کردن خطاست روز اگر بنی تو روئے خود رواست
خانہ گر تنها و تاریک^۹ بود مونے باید کہ نزدیکت بود
دست را^{۱۰} کم زن تو در زیر زرخ نزد اہل عقل سرد آمد چونخ

۱۔ نیست: عدم، هست: موجود، حق پرست: یعنی عبادت گزار۔

۲۔ تا تو باشی: جس قدر بھی ہو سکے، معبود: اللہ، جود: بخشش۔

۳۔ نصح: نصیحت کی جمع، نتائج: نتیجہ کی جمع، اول روز: دن کا شروع، بد خو: بد عادت، میاموز: نہ سکھا۔

۴۔ آخر روز: یعنی دن کے چھپتے وقت، منام: نیند۔

۵۔ حکمت: دانائی، صواب: درست، در میان: یعنی بدن کا کچھ حصہ دھوپ میں، اور کچھ حصہ سائے میں۔

۶۔ سفر: یعنی سفر میں، خطر: خطرہ۔

۷۔ دست را: یعنی کسی کے منہ پر طمانچہ مارنا، شوم: نحوست۔ استماع: سنا۔

۸۔ شب: یعنی رات کو آئینہ میں منہ دیکھنا، روز: دن، روئے خود: یعنی آئینہ میں صرف چہرہ دیکھنا چاہیے پورا بدن نہیں۔

۹۔ تاریک: یعنی اندھیرے اور اکیلے گھر میں نہ رہنا چاہیے، مناس: دوست۔

۱۰۔ دست را: یعنی تھوڑی ہاتھ پر ٹیک کر نہ بیٹھ، زرخ: تھوڑی، سرد آمد: یعنی مناسب نہیں، بخ: برف۔

در میان شاں نیائی زینہار
روز و شب می باش دائم در دعا
رو نکوئی کن نکوئی در نہاں
معصیت کم کن بعالم زینہار
ایزد اندر رزق او نقصان کند
در سخن کذاب را نبود فروغ
خواب کم کن باش بیدار اے پسر
در نصیب خویش نقصان می کند
اندہ بسیار و پیری آورد
ناپسندست این بہ نزد خاص و عام
گر ہی خواهی تو نعمت از خدائے
خاک روبہ ہم منہ در زیر در
نعمت حق بر تو می گردد حرام
بینوا گردی و افتی در وبال

چار پایاں^۱ را چو بینی در قطار
تا فزاید قدر و جاہت^۲ را خدا
تا شود^۳ عمرت زیادہ در جہاں
تا نہ کاہد^۴ روزیت در روزگار
ہر کہ رُوہ^۵ در فسق و در عصیان کند
کم شود روزی ز گفتار دروغ^۶
فاقہ آرد خواب^۷ بسیار اے پسر
ہر کہ در شب خواب عریاں^۸ می کند
بول^۹ عریاں ہم فقیری آورد
در جنابت^{۱۰} بد بود خوردن طعام
ریزہ^{۱۱} ناں را میفگن زیر پائے
شب^{۱۲} مزن جاروب ہرگز خانہ در
گر بخوانی اب^{۱۳} و مامت را بنام
گر بہر چو بے کنی دندان خلال

۱ چار پایاں: یعنی چوپایوں کی قطار میں نہ گھسو۔

۲ تا نہ کاہد: یعنی خفیہ طور پر نیکی کرنا عمر بڑھاتا ہے۔

۳ تا شود: روز، رخ، عصیان، نافرمانی، ایزد: اللہ۔

۴ کاہد: خواب: نیند۔

۵ بول: پیشاب، اندہ: غم، پیری: بڑھاپا۔

۶ ریزہ: بکڑا۔ میفگن: مٹ ڈال۔

۷ اب: باپ، مام: ماں۔

۸ جاہ: مرتبہ، دائم: ہمیشہ۔

۹ تا نہ کاہد: یعنی گناہ روزی گھٹاتا ہے۔

۱۰ گفتار دروغ: جھوٹ، کذب: جھوٹا۔

۱۱ عریاں: ننگا، نصیب: حصہ۔

۱۲ جنابت: بے غسل پن، طعام: کھانا۔

۱۳ شب: یعنی رات کو جھاڑو نہ دے، جاروب: جھاڑو۔

دست^۱ را ہرگز بخاک و گل مشوے
 اے پسر بر آستان^۲ے در مشیں
 تکیہ کم کن نیز بر پہلوئے^۳ے در
 در خلا جائے گر طہارت می کنی
 جامہ را^۴ بر تن نشاید دوختن
 گر بدامن^۵ے پاک سازی روئے خویش
 دیرکے رو بازار و بیروں آئی زود
 نیک نبودے گر کشی از دم چراغ
 کم زن^۶ے اندر ریش شانہ مشترک
 از گدایان^۷ے پارہائے ناں مخر
 دور کن از خانہ تار عنکبوت^۸ے

از برائے دست شستن آجوائے
 کم شود روزی ز کردار چینیں
 باش دائم از چینیں خصلت بدر
 وقت خود را دان کہ غارت می کنی
 باید از مرداں ادب آموختن
 روزیت کم گردد اے درویش بیش
 زانکہ رفتن را نیابی ہیچ سود
 رہ مدہ دود چراغ اندر دماغ
 زانکہ آں خاص تو باشد خوشترک
 زانکہ می آرد فقیری اے پسر
 باشد اندر ماندش نقصان قوت

۱۔ دست: یعنی پانی کے بجائے خاک اور مٹی سے ہاتھ صاف نہ کرنے چاہئیں، آب جو: پانی تلاش کر۔
 ۲۔ آستان: دلہیز، مشیں: منشیں، کردار: کام۔

۳۔ پہلوئے در: دروازہ کا بازو، بدر: باہر۔

۴۔ خلا جا: پاخانہ کا دریچہ، غارت: چون کہ پاکی کے بجائے ناپاکی حاصل ہوگی۔
 ۵۔ جامہ را: یعنی کپڑے کو پہنے پہنے نہ سیو۔

۶۔ دامن: پلو، پاک: صاف، روزیت: یعنی رزق میں بہت کمی آجائے گی۔

۷۔ دیر: یعنی بازار کم جا اور جلد واپس آجا، رفتن: یعنی بازار جانا، سود: فائدہ۔

۸۔ نیک نبود: اچھا نہ ہو، دم: پھونک، رہ: یعنی پھونک مار کر چراغ بجھانے سے دماغ میں دھواں گھسے گا۔

۹۔ کم زن: یعنی دوسروں کا کنگھانہ کرو، شانہ: کنگھا، خاص تو: یعنی تیرا مخصوص کنگھا۔

۱۰۔ گدایان: گدا کی جمع بھکاری، مخر: نہ خرید۔

۱۱۔ تار عنکبوت: مکڑی کا جالا، قوت: روزی۔

خرچ ۱ را بیروں ز اندازہ مکن خشک ریش خویش را تازہ مکن
دسترس ۲ گر باشد تنگی مکن چونکہ رہواری برہ لنگی مکن

در بیان فوائد صبر

تا شوی در روزگار از صابراں غم مکن از دیدن سختی گراں
گرے ترش سازی تو رُو اندر بلا خویش را از صابراں مشمّر ہلا
در بلا وقتے کہ صابر نیستی نزد اہل صدق ۳ شاکر نیستی
بے شکایت ۴ صبر تو باشد جمیل با کسے کم کن شکایت اے خلیل
گر نباشد ۵ فخر از درویشیت کے باہل فقر باشد خویشیت
گر ہمہ جنبش ۶ بفرمان باشدت حرمت از حد فراواں باشدت
بندہ ۷ از خدمت بعقبے می رسد لیکن از حرمت بہولی می رسد
حرمت ۸ در خدمت آرام دست ہر کہ خدمت کرد مرد مقبل ست

۱ خرچ: یعنی اندازہ سے زیادہ خرچ نہ کرو نہ ایسی تکلیف ہوگی جیسا کہ خشک زخم کو ہرا کر لینے میں ہوتی ہے، ریش: زخم۔
۲ دسترس: قدرت، تنگی: یعنی خرچ میں، رہوار: تیز رو گھوڑا، لنگی: لنگڑاپن۔

۳ فوائد: فائدہ کی جمع، روزگار: زمانہ، سختی گراں: بھاری۔

۴ گر: اگر تو مصیبت میں منہ بنائے گا، صابراں: صابر کی جمع صبر کرنے والا۔ ہلا: ہرگز۔

۵ اہل صدق: یعنی جو خدا سے دوستی میں پتے ہیں، شاکر: شکر کرنے والا۔

۶ بے شکایت: یعنی خدا کے شکوے کے بدون، جمیل: اچھا، خلیل: خدا۔

۷ گر نباشد: یعنی اگر فقیر کو اپنے فقر پر فخر نہ ہو، اہل فقر: فقرا، خویشیت: اپنایت۔

۸ جنبش: یعنی عمل، فرمان: یعنی خدائی حکم، حرمت: یعنی اللہ کے نزدیک حد سے زیادہ عزت ہوگی۔

۹ بندہ: یعنی اللہ کا غلام، حرمت: یعنی اللہ کے احکام کے مطابق حرکات و سکنات کرنا۔

۱۰ حرمت: یعنی خدمت میں حرمت کا لحاظ رکھنا سکون قلبی کا سبب ہے۔

گر نگر دی اے پسر گرد خلاف آنگھے زید ترا در صبر لاف
گر ہی اے داری فرح را انتظار در بلا جز صبر نبود ہیج کار

در بیان تجرید و تفرید

گر صفائے می بایت تجرید شو در خبر داری ز اہل دید شو
ترک دعویٰ ہے ہست تجرید اے پسر فہم کن معنی تفرید اے پسر
اصل تجریدت وداع ہے شہوت است بلکہ کلی انقطاع شہوت است
گر دہی یکبار شہوت را طلاق ہے آں زماں گردی تو در تفرید طاق
گر تو برداری ہے ز غیرش اعتماد آنگہ از تجرید گردی با امید
اعتمادت چوں ہمہ بر حق بود آں دمت ہے تفرید جاں مطلق بود
ترک ہے دنیا کن برائے آخرت وز بدن برکش لباسِ فاخرت

۱۔ گر نگر دی: اگر اختلاف کا راستہ انسان ترک کر دے تو صابر کہلا سکتا ہے۔

۲۔ گر ہی داری: یعنی اگر تو کشادگی کا منتظر رہنا چاہتا ہے تو مصیبت میں صبر سے کام لے۔

۳۔ تجرید: یعنی خدا کے سوا سے اپنے کو خالی کرنا، تفرید: اپنے آپ کو دنیاوی آلائشوں سے تنہا کر لینا ان دونوں کی اصطلاحی تعریفیں آئندہ اشعار میں مذکور ہیں۔

۴۔ صفا: یعنی باطنی صفائی، اہل دید: وہ لوگ جن کو حق کا مشاہدہ حاصل ہے۔

۵۔ ترک دعویٰ: یعنی آپ کو ہیچ سمجھنا، فہم کن: سمجھ۔

۶۔ وداع: چھوڑنا، کلی: بالکل، انقطاع: جدائی، شہوت: خواہش۔

۷۔ طلاق دادن: جدا کر دینا، طاق: بے مثال۔

۸۔ برداری: تو اٹھا لے، غیرش: یعنی غیر اللہ، اعتماد: اعتماد با امید یعنی پھر وہ تجرید کام کی ہوگی۔

۹۔ دم: وقت، مطلق: بالکل۔

۱۰۔ ترک: چھوڑنا، برکش: اتار دے، لباس فاخرت: فخر کا لباس۔

گر بیابی از سعادت ۱ ایں مقام
 گر ز دنیا دست شوی بہر حق
 رو مجرد ۲ باش دائم مرد باش
 گرد کبر ۳ و عجب و خودرائی مگرد
 ہر کہ گرد کورہ ۴ انکشت گشت
 وانکہ باعطار ۵ میگردد قریب
 ہمنشیں صالحاں ۶ باش اے پسر
 جانب ظالم مکن میل ۷ اے عزیز
 رو ز اہل ظلم بگریز اے فقیر
 صحبت ظالم بسان ۸ آتش است
 از حضور ۹ صالحاں صالح شوی

۱ سعادت: نیک بختی، مقام، مرتبہ۔

۲ گر ز دنیا: یعنی اگر دنیا سے اللہ کے لیے دست بردار ہو جائے گا، وانکہ: یعنی پھر تجھے تفرید کا سبق حاصل ہوگا۔

۳ مجرد: یعنی وہ شخص جس کو تجرید حاصل ہو جائے، گرد باش: یعنی بے حقیقت۔

۴ کبر: تکبر، عجب، غرور، خوداری: بے کہنا، ہرجائی: یعنی جو خدا کے در کو چھوڑ کر مارا مارا پھرے۔

۵ کورہ: بھٹی، کوڑی، انکشت: کونکہ، دودش: دھواں، زشت: برا۔

۶ عطار: عطر فروش، نصیب: حصہ۔

۷ صالحان: صالح کی جمع نیک، رند: منکر شریعت، قلاش: بے خبر۔

۸ میل: میل ملاپ، خیل: جماعت۔

۹ آتش تیز: یعنی جو ظالموں کے لیے دہکائی گئی ہے۔

۱۰ سان: مانند، خلق آزار: مخلوق کو ستانے والا، تند: بد مزاج

۱۱ حضور: موجودگی، طالح: بدکار۔

ہر کہ او با صالحاں ہمہ لے شود
 اے پسر مگزار لے راہ شرع را
 از شریعت گر نہی لے بیروں قدم
 ہر کہ در راہ ضلالت می رود
 حق طلب وز لے کار باطل دور باش
 ہر کہ نگزیند صراط مستقیم لے
 در رہ شیطان منہ لے گام اے انہی
 ہر کہ در راہ حقیقت سالک لے است
 بر خلاف نفس لے کن کار اے پسر
 در حریم خاص حق محرم شود
 اصل یابی گر بگیری فرع را
 در ضلالت اُفتی و رنج و الم
 از جہالت با بطلت لے می رود
 در سخا و مردمی مشہور باش
 در عذاب آخرت ماند مقیم
 تا نگردی خوار و بدنام اے انہی
 روز و شب خائف ز قہر مالک است
 تا نیفتی زار در نار سقر

در بیان کرامت الہی

چار چیز است از کرامتہائے حق
 مقبل ست آنکس کہ گیرد ایں سبق
 اول آں باشد کہ باشد راست گوئے لے
 با سخاوت باشد وہم تازہ روئے

۱۔ ہمہ: ساتھی، حریم: دربار، محرم: درباری۔ ۲۔ مگزار: نہ چھوڑ، اصل: یعنی حقیقت، فرع: یعنی شریعت۔

۳۔ نہی: تو رکھے، ضلالت: گمراہی، الم: تکلیف۔ ۴۔ بطلت: گمراہی۔

۵۔ وز: واز، کار: کام، مردمی: انسانیت۔ ۶۔ صراط مستقیم: سیدھا راستہ، مقیم: رہنے والا۔

۷۔ منہ: مت رکھ، گام: قدم، اے انہی: اے میرے بھائی، خوار: ذلیل۔

۸۔ سالک: چلنے والا، خائف: ڈرنے والا، مالک: یعنی اللہ۔

۹۔ نفس: یعنی امارہ، زار: ذلیل، نار: آگ، سقر: دوزخ۔

۱۰۔ کرامات: بخششیں، مقبل: نیک بخت، گیرد سبق: یعنی یاد کر لے۔

۱۱۔ راست گوئے: سچا، سخاوت: بخشش، تازہ روی: خوش خلق۔

بعد ازاں حفظ امانت^۱ باشدش ہم نظر پاک از خیانت باشدش
ہر کرا حق دادہ باشد این چہار^۲ باشد آں کس مومن و پرہیزگار

در بیان آنکہ دوستی رانشاید

دوست بد^۳ باشد زیاں کار اے پسر تو طمع زان دوست بردار اے پسر
ہر کہ می گوید بدیہائے^۴ تو فاش دوست مشمارش بدو ہمدم مباش
دوستی ہرگز مکن با بادہ خوار^۵ از چنان کس خویشتن را دور دار
منعم^۶ گر می کند ترک زکوٰۃ دور از اں کس کہ خوابد از تو سود
اے پسر از سود خواراں^۷ کن حذر گر سر خود بر قدمہائے تو سود
آنکہ از مردم ہی گیرد ربا^۸ خصم ایشاں شد خدائے داد گر
زینہار او را گلوئی مرحبا

در بیان غم خواری^۹ مردم

بر سر بالین بیماراں گذر زانکہ ہست این سنت خیرالبشر

۱۔ حفظ امانت: امانت کی نگہداشت، خیانت: امانت کے خلاف کرنا۔

۲۔ ایں چہار: یعنی وہ چار باتیں جو او پر مذکور ہیں۔

۳۔ بد: برا، زیاں کار: بر باد کرنے والا، طمع: امید۔

۴۔ بادہ خوار: شرابی۔

۵۔ بدی: برائی، فاش: کھلم کھلا، ہمدم: ساتھی۔

۶۔ منعم: مال دار، ترک: چھوڑنا، تا داری حیات: یعنی تمام عمر کے لیے۔

۷۔ سود: بیاج، سود: وہ گھسے۔

۸۔ سود خوار: سود لینے والا، حذر: بچاؤ، خصم: دشمن، داوگر: منصف۔

۹۔ ربا: سود، مرحبا: شاباش۔

۱۰۔ غم خواری: ہمدردی، بالین: سر بانا، سنت: طریقہ، خیرالبشر: تمام انسانوں میں بہتر یعنی آنحضرت ﷺ۔

تا توانی تشنہ ۱ را سیراب کن
 خاطر ۲ ایام را دریاب نیز
 چون شود گریاں ۳ یتیمے ناگہاں
 چوں یتیمے را کسے گریاں کند ۴
 آنکہ خندانہ یتیم خستہ ۵ را
 ہر کہ اسرار ۶ کند فاش اے پسر
 در جوانی دار پیراں ۷ را عزیز
 بر ضعیفاں گر بہ بخشائی ۸ رواست
 بر سر سیری ۹ مخور ہرگز طعام
 علت ۱۰ مردم ز پر خواری بود
 راحت نبود حسود ۱۱ شوم را

۱ تشنہ: پیاسا، مجالس: مجلس کی جمع محفل، بزم، اصحاب: صاحب کی جمع ساتھی۔

۲ خاطر: مزاج، ایام: یتیم کی جمع، عزیز: پیارا۔

۳ گریاں: رونے والا، ناگہاں: اچانک، جنبش: حرکت۔

۴ گریاں کند: رُلانے، مالک: جہنم کے وارو غہ کا نام ہے، بریاں: بھنا ہوا۔

۵ خستہ: یعنی دل ٹوٹا، باز یابد: کھولے، در بستہ: بند دروازہ۔

۶ اسرار: سر کی جمع راز، فاش: ظاہر۔

۷ پیراں: پیر کی جمع بوڑھا، عزیز: باعزت۔

۸ بہ بخشائی: تو بخشنے، روا: درست، سیر تھا: سیرت کی جمع عادت، اولیا: ولی کی جمع۔

۹ سیری: پیٹ بھرا پن، قلب: زیادہ کھانے سے دل مردہ ہو جاتا ہے۔

۱۰ علت: بیماری، پر خواری: زیادہ کھانا، تخم: بیج۔

۱۱ حسود: حسد کرنے والا، شوم: بد بخت، کاذب: جھوٹا۔

ہر منافق لے را تو دشمن دار باش
از وے و از فعل وے بیزار باش
توبہ بد خوئے کجا محکم شود
مرخیلاں را مروّت کم شود
تا شود دین تو صافی لے چوں زلال
باش دائم طالب قوت حلال
آنکہ باشد در پے لے قوت حرام
در تن او دل ہی میرد مدام

در بیان صلہ رحم

رو پرسیدن بر خویشان لے خویش
تا کہ گردد مدت عمر تو بیش
ہر کہ گرداند لے ز خویشاوند رو
بے گماں نقصان پذیرد عمر او
ہر کہ او ترک اقارب کے می کند
جسم خود قوت عقارب می کند
گرچہ خویشان تو باشند از بدان لے
بدتر از قطع رحم چیزے مداں
ہر کہ او از خویش خود بیگانہ لے شد
نامش از روئے بدی افسانہ شد

در بیان فتوت لے

چہست مردی اے پسر نیکو بدان
اولاً ترسیدن از حق در نہاں

لے منافق: دوغلا، دشمن دار، مخالف، فعل: کام، بیزار: ناراض۔

لے بد خو: بد عادت، محکم: مضبوط، مروّت: انسانیت

لے صافی: صاف، زلال: نیر پانی، دائم: ہمیشہ، قوت: روزی۔ پے: پیچھے، تمام: بالکل۔

لے خویشان: رشتہ دار، بیش: زیادہ صلہ رحمی عمر کو بڑھاتی ہے۔ لے رو گردانیدن: منہ موڑنا، نقصان: گھٹاؤ۔

لے اقارب: اقرب کی جمع رشتہ دار، عقارب: عقرب کی جمع پچھو۔

لے بدان: بد لوگ، قطع رحم: رشتہ داروں سے قطع تعلق کرنا، مداں: نہ جان۔

لے بیگانہ: بے تعلق۔

لے فتوت: جوان مردی، نیکو بدان: خوب جان لے، در نہاں: یعنی تنہائی میں بھی خدا سے ڈرے۔

باشدش طاعات بیش از معصیت
 با ضعیفان لطف و احسان می کند
 باشد اندر تنگ دستی با سخا
 تا نظرهایابی از فضل خدائے
 گذرانند عیب دشمن بر زباں
 از غم ایشان شود اندوه ناک
 گر رسد ظلم و جفاها او بے
 کے رود ہرگز بدنبال ۵ مراد
 دانگبے راہ سلامت پیش گیر

عذر خواهد مرد پیش ۱ از معصیت
 آنکہ کارے نیک مرداں می کند
 ہر کہ او باشد ز مردان خدائے
 اے پسر در صحبت مرداں در آئے ۲
 ہر کہ از مردان حق دارد نشاں ۳
 خود نخواہد مرد خصماں ۴ را ہلاک
 می نجوید مردکے انصاف از کے
 ہر کہ پا اندر رہ مرداں نہاد
 اے پسر ترک ۵ مراد خویش گیر

در بیان فقر

فقر ۱ میدانی چہ باشد اے پسر
 گرچہ باشد بینوا ۲ در زیر دل
 گرسنہ ۳ باشد ز سیری دم زند
 با تو گویم گر نداری زان خبر
 خویش را منعم نماید پیش خلق
 دوستی با دشمنان خود کند

۱۔ پیش: پہلے، معصیت: گناہ، طاعات: عبادتیں، بیش: زیادہ۔

۲۔ مردان خدا: خدا کے نیک بندے، سخا: سخاوت۔

۳۔ در آئے: آتا، یعنی تاکہ تیرے اوپر فضل خداوندی کی نظریں پڑیں۔

۴۔ خصمان: مخالفین، از غم: یعنی مرد خدا کو دشمنوں کی تکلیف سے بھی تکلیف ہوتی ہے۔

۵۔ مرد: یعنی اللہ کا نیک بندہ، بے بہت۔

۶۔ بینوا: بے ساز و سامان، دلخ: گدڑی، منعم: مال دار، مخلوق: ۷۔ فقر: یعنی میں تجھے فقر کی حقیقت بتاتا ہوں۔

۸۔ گرسنہ: بھوکا، سیری: پیٹ بھرا پن۔

گرچہ لہ باشد لاغر و خوار و ضعیف
خونِ دل لے پر دارد و دست تہی
اے پسر خود را بدرویشاں سپار لے
با فقیراں ہر کہ ہمد لے می شود

وقت طاعت کم نباشد از حریف
می نماید در نزاری فرہبی
تا نگہدار ترا پروردگار
در سرائے خلد محرم می شود

در بیان انتباہ از غفلت

در بلا یاری مخواه از ہیج کس
از خدائے خویشتن غافل مباش لے
جائے گریہ است این جہاں دروے خندک
ہیچو مور لے از حرص ہر سوئے مرو
اے پسر کودک لے نہ بازی مکن
نفس بد را در گنہ یاری لے مدہ

زانکہ نبود جز خدا فریادرس
غافلانہ در رہ باطل مباش
چشم عبرت بر کشاؤ لب بہ بند
پند ناصح را بگوش جاں شنو
کار با شیطان بانبازی مکن
عمر برباد از تہہ کاری مدہ

لہ گرچہ: یعنی بدن کی کمزوری عبادات میں رونما نہیں ہوتی۔

لے خونِ دل: یعنی قلب میں کوئی کمزوری نہیں ہوتی، تہی: خالی، نزاری: لاغری، فرہبی: موٹاپا۔

لے سپار: سپرد کر، پروردگار: پانے والا یعنی اللہ۔

لے ہمد: ساتھی، سرائے خلد: ہیچگی کا مکان یعنی جنت، محرم: آشنا۔

لے انتباہ: بیدار ہونا، یاری: مدد، جز: سوائے، فریادرس: فریاد کو پہنچنے والا۔

لے مباش: نہ رہ، رہ: راستہ۔

کے خند: نہ ہنس، عبرت: دوسرے کو دیکھ کر نصیحت حاصل کرنا، لب بہ بند: خاموش رہ۔

لے مور: چوٹی، حرص: لالچ، پند: نصیحت، گوش: کان۔

لے کودک: بچہ، نہ: تو نہیں ہے، بازی: کھیل کود، انبازی: شرکت۔

لے یاری: مدد، مدہ: نہ دے۔

ہر کجا کہ تہمت بود آنجا مرو
دشمنے داری از او ایمن مباش
در رہ فسق و ہواے مرکب متاز
چوں سفر در پیش داری زادے گیر
اے پسر اندیشہ از اغلال کن
تا نسوزی سازگاری پیشہ کن
جملہ کے را چوں ہست بر دوزخ گذر
آتھے در پیش داری اے فقیر
عقبہ کے در را ہست و بارت بس گراں
داری اندرے پیش روز رستخیز
اے پسر راہے شریعت پیش گیر
اے برادر باش در فرمان حق

۱۔ ہر کجا: یعنی تہمت کی جگہ نہ جا، ناپینا: اندھا۔

۲۔ دشمن: یعنی شیطان، سقف بے ستون: بدوں ستون کی چھت یعنی آسمان۔

۳۔ ہوا: خواہش نفسانی، مرکب: سواری، سخرہ: مسخر۔

۴۔ زاد: توشہ، گیر: سمجھ۔

۵۔ اغلال: نعل کی جمع طوق جو جہنیموں کے گلے میں ڈالا جائے گا، مکد: دولت۔

۶۔ نسوزی: یعنی جہنم کی آگ میں، سازگاری: موافقت، اندیشہ کن: ڈر۔

۷۔ جملہ: یعنی تمام انسان خواہ مومن خواہ کافر۔ گذر: چون کہ پل صراط دوزخ پر ہوگی، خطر: خطرہ۔

۸۔ نار: آگ، سعیر: دوزخ۔

۹۔ عقبہ: گھائی، بار: بوجھ، سعی: کوشش۔

۱۰۔ اندر: زیادہ ہے، رستخیز: دارو گیر، گریز: بچاؤ۔

۱۱۔ راہ: راستہ، پیش گیر: اختیار کر، زود: جلد، ترک: چھوڑنا، ہوا: خواہش نفسانی۔

۱۲۔ رضوان: جنت کے داروغہ کا نام ہے۔

گردن از حکم خدایت بر متاب^۱ لے
تا بیابی در بہشت عدن^۲ جائے
تا دہنت جائے در دارالسلام^۳ لے
شاد اگر داری درون^۴ خستہ را
ہر کہ^۵ آرد ایں نصیحت را بجائے
یا الہی رحم کن بر ما ہمہ^۶ لے
عاجزیم و جرمہا^۷ کردہ بے
گر بخوانی^۸ در برانی بندہ ایم
رحمت حق باد بر جان کے

تا نمائی روز محشر در عذاب
شفقتے بنمائے با خلق خدائے
با فقیراں روز و شب می دہ طعام
باز یابی جنت در بستہ را
در دو عالم رحمتش بخشد خدائے
عفو کن جملہ گناہ ما ہمہ
نیست ما را غیر تو دیگر کسے
ہرچہ حکم تست زان خرسندہ ایم
کیس نصاحت^۹ را بخواند او بے

خاتمہ

رحمتے ماند^{۱۰} بے از ذوالجلال
کیس ہمہ درہا بنظم آورده است
یادگارے^{۱۱} در جہاں بگذاشتہ

بر روان پاک آں صاحب کمال
غوطہا در^{۱۲} بحر معنی خوردہ است
ہیچ پندے را فرونگذاشتہ

۱۔ متاب: نہ موڑ۔ ۲۔ عدن: جنت کے آٹھ طبقوں میں سے ایک طبقہ کا نام ہے، شفقت: پیار

۳۔ دارالسلام: سلامتی کا گھر یعنی جنت، طعام: کھانا۔

۴۔ درون: باطن، خستہ: ٹوٹا ہوا، باز: کھلا ہوا،

۵۔ ہر کہ: یعنی جو اس نصیحت پر عمل کرے گا۔

۶۔ ما ہمہ: ہم سب، عفو کن: معاف کر۔

۷۔ جرمہا: جرم کی جمع خطا، بے: بہت، کسے: کوئی۔

۸۔ بخوانی: یعنی خواہ تو مجھے دھتکارے یا بلائے میں تو تیرا ہی بندہ ہوں، خرسندہ: خوش۔

۹۔ نصاحت: نصیحت کی جمع، بے: بہت۔

۱۰۔ ماند: رہے، رواں: روح، آں: یعنی شیخ فرید الدین۔

۱۱۔ یادگارے: یعنی پندنامہ۔

۱۲۔ در: موتی، بحر: سمندر۔

اہل ۱ دین را این قدر کافی بود
 ہر کہ ۲ اینہا را بدانند عاقل است
 در جوار ۳ انبیا دارالسلام
 یارب آں ساعت ۴ کہ جاں برب رسد
 شربت شہد شہادت نوشیم
 چوں ندارم در دو عالم جز ۵ تو کس

اہل دنیا را ہمیں وافی بود
 وانکہ اینہا کار بند کامل است
 ہمنشین اولیا باشد مدام
 جسم پزمرده بتاب و تب رسد
 خلعت راہ سعادت پوشیم
 ہم تو می باشی مرا فریادرس

۱۔ اہل: یعنی یہ نصیحتیں دین و دنیا کے لیے کافی ہیں۔

۲۔ ہر کہ: یعنی جو انہیں سمجھ لے وہ عقل مند اور جوان پر عمل کرے وہ کامل بن جائے۔

۳۔ جوار: پڑوس: دارالسلام: جنت، مدام: ہمیشہ۔

۴۔ ساعت: گھڑی، جاں برب رسد: یعنی نزع کے وقت، تاب: تب، پیچیدگی گرفتار۔

۵۔ جز: تو کس تیرے سوا کوئی، فریادرس: مددگار۔

صد پند

لقمان حکیم بصاحب زادہ ذوالاحترام والتکریم

(۱) اول آنکہ اے جان پدر خدائے عز و جل را بشناس، (۲) و ہر چہ از پند و نصیحت گوئی
 نخست براں کار کن، (۳) سخن باندا زہ خویش گوئی، (۴) قدر مردم بدان (۵) حق ہمہ کس
 را بشناس، (۶) راز خود را نگہدار، (۷) یار را وقت سختی بیازمائی، (۸) دوست را بسود و زیاں
 امتحان کن، (۹) از مردم ابلہ و نادان بگریز، (۱۰) دوست زیرک و دانا گزیر، (۱۱) در کار خیر
 جد و جہد نمائی، (۱۲) بر زناں اعتماد مکن، (۱۳) تدبیر با مردم مصلح و دانا کن، (۱۴) سخن نکت
 گوئی (۱۵) جوانی را غنیمت داں، (۱۶) بہنگام جوانی کار دو جہانی راست کن، (۱۷) یاران و
 دوستاں را عزیز دار، (۱۸) با دوست و دشمن ابر و کشادہ دار، (۱۹) مادر و پدر را غنیمت داں،
 (۲۰) استاد را بہترین پدر شمر، (۲۱) خرچ را باندا زہ دخل کن، (۲۲) در ہمہ کار میانہ رو باش،
 (۲۳) جواں مردی پیشہ کن (۲۴) خدمت مہماں بواجبی ادا کن، (۲۵) در خانہ کسیکہ درائی
 چشم و زباں را نگاہ دار، (۲۶) جامہ و تن را پاک دار (۲۷) با جماعت یار باش، (۲۸) فرزند را
 علم و ادب بیاموز، و اگر ممکن باشد، تیر انداختن و سواری بیاموز۔ (۲۹) کفش و موزہ کہ پوشی

نخست: پہلے یعنی پہلے خود کو پھر دوسروں کو نصیحت کر، قدر مردم: یعنی لوگوں کا مرتبہ پہچان، سود: فائدہ، زیاں: نقصان،
 ابلہ: بیوقوف، زیرک: سمجھ دار، گزیر: چن، جد و جہد: محنت و مشقت، تدبیر با: مشورے، عجب: غرور، جوانی: یعنی جو
 اچھے کام بڑھاپے میں نہ ہو سکیں گے جوانی میں کر لے۔

ہنگام: وقت، ابر و کشادہ دار: یعنی ترش روئی نہ کر، غنیمت داں: کیوں کہ ان کو لا محالہ مرجانا ہے، بہترین: یعنی اپنے
 لیے سب سے زیادہ مفید، دخل: آمدنی، جواں مردی: شرافت، بواجبی: یعنی جس قدر ضروری ہے، نگہدار: یعنی نہ بے
 موقع نگاہ ڈال نہ بے موقع بات کر، باجماعت: یعنی دوستوں کا دوست بن، تیر انداختن: تاکہ سپاہیانہ زندگی کی
 عادت پڑے۔

ابتدا از پائے راست کن و بدر آوردن از چپ گیر، (۳۰) باہر کس کار باندازہ او کن، (۳۱) بشب چوں سخن گوئی آہستہ وزم گوئی و بروز چوں گوئی ہر سو نگاہ بکن، (۳۲) کم خوردن و خفتن و گفتن عادت انداز، (۳۳) ہر چہ بہ خود نہ پسندی بدیگراں مپسند، (۳۴) کار بادانش و تدبیر کن، (۳۵) نا آموختہ استاذی مکن، (۳۶) بازن و کودک راز مگو، (۳۷) بر چیز کساں دل منہ، (۳۸) از بد اصلاں چشم و فامدار، (۳۹) بے اندیشہ در کار مشو، (۴۰) نا کردہ را کردہ مشمر، (۴۱) کار امروز بفردا میفکن (۴۲) با بزرگ تر از خود مزاح مکن، (۴۳) با مردم بزرگ سخن در از مگو، (۴۴) عوام الناس را گستاخ مساز، (۴۵) حاجت مندر انومید مکن، (۴۶) خیر کساں بخیر خود میامیز، (۴۷) مال خود را بدوست و دشمن منمائی، (۴۸) خویشاوندی از خویشاں مبر (۴۹) کساں را کہ نیک باشند بہ غیبت یاد مکن، (۵۰) بخود منگر، (۵۱) جماعتی کہ ایستادہ باشند تو نیز موافقت ہمہ کن، (۵۲) انگشتاں بہمہ مگذاراں، (۵۳) در پیش مردم خلال دندان مکن، (۵۴) آب دہن و بینی باواز بلند مینداز، (۵۵) در فاژہ دست بردہن بنہ، (۵۶) بروی مردم کاہلی مکش، (۵۷) انگشت در بینی مکن، (۵۸) سخن ہزل آمیختہ مگو، (۵۹) مردم را پیش مردم نجمل مکن، (۶۰) سخن گفتہ دیگر بار مخواہ، (۶۱) از سخنی کہ خندہ آید حذر کن، (۶۲) ثنائے خود و اہل خود پیش کس مگو، (۶۳) خود را چوں زناں میارای، (۶۴) ہرگز بمراد از فرزنداں مباش، (۶۵) زباں را نگاہ دار، (۶۶) وقت سخن دست نجباں، (۶۷) حرمت ہمہ کس را پاس دار،

راست: داہنا، چپ: باہاں، شب: چونکہ رات کے وقت آواز دور تک جاتی ہے، روز: چونکہ چاروں طرف آدمی ہوئے، بہ خود: اپنے لیے، نا آموختہ: بدون سیکھے، کودک: بچہ، کساں: یعنی دوسرے لوگ، بد اصلاں: کہینے، بے اندیشہ: بے سوچے، نا کردہ: نہ کیے ہوئے کام کو کیا ہوا نہ سمجھ، مزاح: مذاق، سخن دراز: لمبی بات، خیر کساں: یعنی دوسروں کی بھلائی کو نہ اپنا، خویشاوندی: یعنی اپنوں سے نہ توڑ، بخود منگر: خود بین نہ بن، انگشتاں: یعنی لوگوں پر انگشت تمائی نہ کر۔ مینداز: یعنی ناک اور بلغم صاف کرنے کی آواز نہ پیدا ہونی چاہیے، فاژہ: جمائی، کاہلی: انگریزی، نجمل: شرمندہ، سخن گفتہ: یعنی ایک بار میں بات سمجھ لو، ثناء: تعریف، ہرگز: یعنی اولاد کے سہارے نہ جیو، دست نجباں: ہاتھ نہ

(۶۸) بہ بد آمد کساں ہمدستاں مشو، (۶۹) مردہ را بہ بدی یاد مکن کہ سود ندارد، (۷۰) تا توانی جنگ و خصومت مساز، (۷۱) قوت آزمائے مباش، (۷۲) آزمودہ کس را بصلاح گماں مبر، (۷۳) نان خود را بر سفرہ دیگران مخور، (۷۴) در کار بد تعجیل مکن، (۷۵) برائے دنیا خود را در رنج میفکن، (۷۶) ہر کہ خود را بشناسد اورا بشناس، (۷۷) در حالت غضب سخن فہمیدہ گوئی، (۷۸) با ستیں آب بینی پاک مکن، (۷۹) بوقت بر آمدن آفتاب محسب، (۸۰) پیش مردم مخور، (۸۱) از بزرگاں براہ پیش مرو، (۸۲) در میان سخن مردم میا، (۸۳) پیش مردم سر بز انومند، (۸۴) چپ و راست منگر بلکہ نظر بسوئے زمیں بدار، (۸۵) اگر توانی برستور برہنہ سوار مشو، (۸۶) پیش مہماں بکسے خشم مکن، (۸۷) مہمان را کار مفرمائے، (۸۸) باد یوانہ و مست سخن مگوئے، (۸۹) با قلاشاں و اوباشاں بر سر محابا منشیں، (۹۰) بہر سود و زیاں آبروئے خود مریز، (۹۱) فضول و متکبر مباش، (۹۲) خصومت مردم بخویش مگیر، (۹۳) از جنگ وقتنہ بر کراں باش، (۹۴) بے کار دو انگشتی و درم مباش (۹۵) مراعات کن، چنداں کہ خوار نسازی (۹۶) فروتن باش، زندگانی کن بخدائے تعالیٰ بصدق، بنفس بقہر، با خلق با نصاب، بہ بزرگاں بخد مت، بخرداں بشفقت، بدرویشاں بسخاوت، بدوستان و یاران بہ نصیحت، بدشمنان حکلم، بجاہلاں بخاموشی، بعالمناں بتواضع، (۹۷) بایں طریق بسر بر،

بہ بد آمد: یعنی لوگوں کے ساتھ برائی کرنے میں تو شریک نہ ہو، سود: یعنی مردہ کی برائی کرنے میں کیا فائدہ ہے، آزمودہ کس: جس شخص کے بارے میں ایک بار (خراب) تجربہ ہو چکا ہے اس کو بھلا نہ سمجھ، مخور: اس لیے کہ تو روٹی اپنی کھائے گا اور سمجھا جائے گا کہ دوسروں کی کھارہا ہے۔

بشناس: یعنی جو اپنی قدر کرتا ہے تو بھی اس کی قدر کر، برآمدن آفتاب: سورج نکلنے وقت، راہ پیش: آگے آگے، سر بز انومند: گھٹنے پر سر نہ رکھ، ستور: سواری، خشم مکن: غصہ نہ کر، مہمان: یعنی مہمان سے خدمت نہ لے، قلاش: مفلس، اوباش: آوارہ، بر سر محابا: گلی کوچوں کے ککڑ پر، سود: فائدہ، زیاں: نقصان۔

خصومت: یعنی دوسروں کی بلا اپنے سر نہ لے، کارو: چھری، مراعات: یعنی دوسروں کی خاطر اپنے کو ذلیل نہ کر، زندگانی کن: یعنی اس طریقہ پر زندگی گذارنی چاہیے، بسر بر: گزار،

برمال کے طمع مکن و چوں پیش آید منع مکن، لیکن چوں پیش آید جمع مکن، (۹۸) و گفت سہ ہزاراں کلمہ در نصیحت نوشتہ ام سہ کلمہ از اں برگزیدہ ام، دو کلمہ از اں یاد دار و یک را فراموش گرداں، یعنی خدائے تعالیٰ و مرگ را یاد دار و نیکی کردہ را فراموش کن، (۹۰) و نیز فرمودہ اند کہ خاموشی ہفت خاصیت دارد، زینت ست بے پیرایہ، ہیبت بے سلطنت، عبادت بے محنت، حصار بے دیوار، بے نیازی بے حذر، فراغ از کرانہ کاتبین، پوشیدن عیبہا۔

بیت

بطبعم ہیچ مضموم بہ زلب بستن نمی آید خموشی معنی دارد کہ در گفتن نمی آید

فرد

سینہارا خامشی گنجینہ گوہر کند یاد دارم از صدف این نکتہ سر بستہ را
(۱۰۰) نقل است کہ ازو پرسیدند از معنی بلوغ چیست، فرمود دو معنی دارد یکے آں کہ از
مردمنی بیروں آید دوم آں کہ مرد از منی بیروں آید۔ فقط

پیش آید: خود کوئی دے، پیش آید: ضرورت سے زیادہ مل جائے، فراموش گرداں: بھلا دے، پیرایہ: زیب و زینت کی چیزیں، حصار: شہر پناہ، کرانہ کاتبین: نیکی بدی لکھنے والے فرشتے، لب بستن: خاموش رہنا، گنجینہ: خزانہ، صدف: سیپ، یعنی صدف لب بند کر لیتا ہے تو قطرہ گوہر بن جاتا ہے، مرد از منی: یعنی انسان کے سر سے خودی نکل جائے۔

مكتبة البشائر

المطبوع

تعريب علم الصيغه (مجلد)
نور الإيضاح (مجلد)

ملونة مجلدة

ملونة كرتون مقوي

السراجي	شرح عقود رسم المفتي
الفوز الكبير	متن العقيدة الطحاوية
تلخيص المفتاح	هداية النحو (العلامة والتمارين)
دروس البلاغة	زاد الطالبين
الكافية	عوامل النحو (النحو)
تعليم المتعلم	هداية النحو
مبادئ الأصول	إيساغوجي
المركات	شرح مائة عامل
	متن الكافي مع مختصر الشافي
	خير الأصول في حديث الرسول

ستطبع قريباً بعون الله تعالى

ملونة مجلدة / كرتون مقوي

الجامع للترمذي	الموطأ للإمام مالك
ديوان المتنبي	ديوان الحماسة
المعلقات السبع	التوضيح والتلويح
المقامات الحريزية	شرح الجامي

(٧ مجلدات)	الصحيح لمسلم
(مجلدين)	الموطأ للإمام محمد
(٨ مجلدات)	الهداية
(٤ مجلدات)	مشكاة المصابيح
(مجلد)	التبيان في علوم القرآن
(مجلد)	تفسير البيضاوي
(مجلد)	شرح العقائد
(مجلد)	تيسير مصطلح الحديث
(٣ مجلدات)	تفسير الجلالين
(مجلد)	المسند للإمام الأعظم
(مجلدين)	مختصر المعاني
(مجلد)	الحسامي
(مجلد)	الهدية السعيدية
(مجلدين)	نور الأنوار (مجلدين)
(مجلد)	القطبي
(٣ مجلدات)	كنز الدقائق (٣ مجلدات)
(مجلد)	أصول الشاشي
(مجلد)	نفحة العرب
(مجلد)	شرح التهذيب
(مجلد)	مختصر القدوري

Book in English

Tafsir-e-Uthmani (Vol. 1, 2, 3)
Lisaan-ul-Quran (Vol. 1, 2, 3)
Key Lisaan-ul-Quran (Vol. 1, 2, 3)
Al-Hizbul Azam (Large) (H. Binding)
Al-Hizbul Azam (Small) (Card Cover)
Secret of Salah

Other Languages

Riyad Us Saliheen (Spanish)(H. Binding)
Fazail-e-Aamal (German)

To be published Shortly Insha Allah
Al-Hizbul Azam (French) (Coloured)

مکتبۃ الرشیدی

طبع شدہ

		رنگین مجلد	
علم النحو	علم الصرف (اولین، آخرین)	(جلد ۲)	تفسیر عثمانی
جمال القرآن	عربی صفوۃ المصادر	(جلد)	خطبات الاحکام لجمعات العام
تسہیل المبتدی	جوامع الکلم مع چہل ادعیہ مسنونہ	(جلد)	حصن حصین
تعلیم العقائد	عربی کا معلم (اول، دوم، سوم)	(جلد)	الحزب الاعظم (سینے کی ترتیب پر مکتل)
سیر الصحابیات	نام حق	(جلد)	الحزب الاعظم (ہفتے کی ترتیب پر مکتل)
پندرہ نامہ	کریمیا	(جلد)	لسان القرآن (اول، دوم، سوم)
مجلد / کارڈ کور		(جلد)	خصائل نبوی شرح شمائل ترمذی
منتخب احادیث	فضائل اعمال	(جلد)	تعلیم الاسلام (مکتل)
اکرام مسلم	مفتاح لسان القرآن (اول، دوم، سوم)	(جلد)	بہشتی زیور (تین حصہ)
زیر طبع		(جلد)	
معلم الحجاج	عربی کا معلم (چہارم)	رنگین کارڈ کور	
نحو میر	صرف میر	آداب المعاشرت	حیات المسلمین
	تیسیر الابواب	زاد السعید	تعلیم الدین
		روضۃ الادب	جزاء الاعمال
		فضائل حج	الحجامة (بچھنا لگانا) (جدید ایڈیشن)
		معین الفلسفة	الحزب الاعظم (سینے کی ترتیب پر)
		مبادئ الفلسفة	الحزب الاعظم (سینے کی ترتیب پر)
		معین الأصول	مفتاح لسان القرآن (اول، دوم، سوم)
		تیسیر المنطق	عربی زبان کا آسان قاعدہ
		فوائد مکبہ	فارسی زبان کا آسان قاعدہ
		بہشتی گوہر	تاریخ اسلام